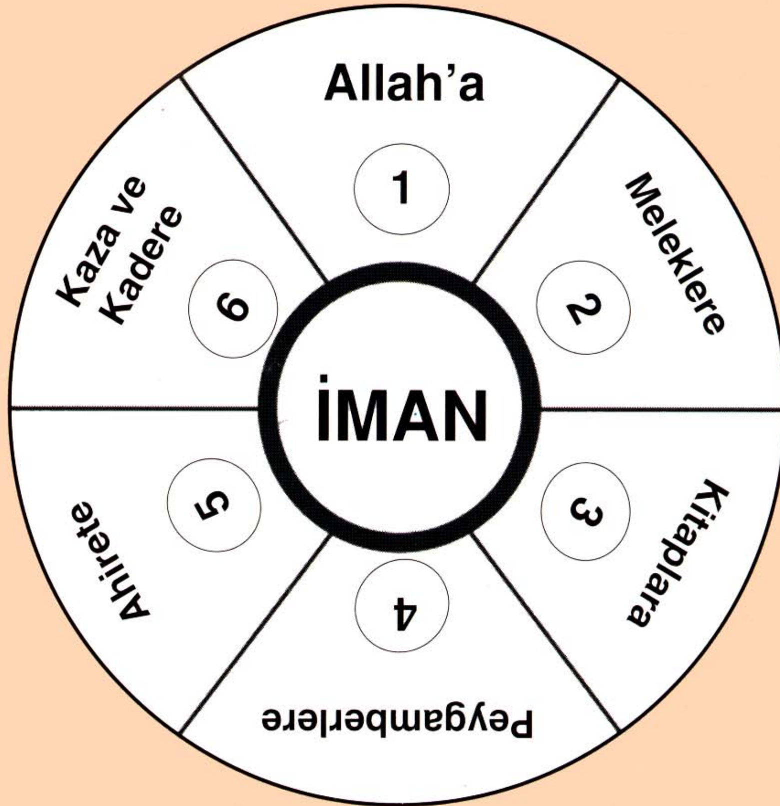
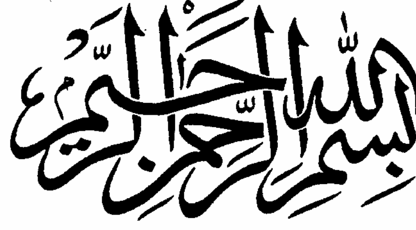
Çocuklarla Dinî Sohbetler: I

İMAN

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan)
Emir'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

-Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla-

H i l â f e t D e v l e t i Y a y ı n ı d ı r

C. Sani 1421 (Eylül 2000)

Internet adresimiz:
www.ilimdiyari.com

IÇINDEKILER

MUKADDIME

RAHMETLI HALIFE'MIZIN ESERLERINI YAŞATACAĞIZ!

Insanlar eserleriyle yaşarlar!
Hele o eserler maneviyata dayanırlarsa!

Onun için Rahmetli Halife'mizin bize bırakmış olduğu manevî hazine mesabesindeki, „Çocuklarla Dinî Sohbetler“ dizisinin birincisi olan **„IMAN“** başlıklı bu eseri, siz küçük ve büyük okuyucularımız için peyder pey Ümmet-i Muhammed Gazetesi'nin sütunlarında yayınlanarak, tekrar baskıya verilmiştir.
Bu eseri pür-dikkatle okuyup, belleyerek, imanlı bir hayat sürmemiz, bizim en büyük şiarımızdır!

محمد متين مفتى اوغلى بن جمال الدين (قاپلان)
أمير المؤمنين و خليفة المسلمين

Bu kitap, Avrupa'da küfürle, imansızlıkla başbaşa bırakılmış müslüman çocukları için yeniden bastırılmıştır. Cenab-ı Hakk tesirini halk etsin! Amin!..

Müellif

Çevremizdeki varlıklar:

Çocuklar, biz bir varlık içinde yaşıyoruz. Etrafımıza şöyle bir göz atıp baktığımız zaman, canlı-cansız sayısız şeyler: Bir tarafta dağlar, dereler, tepeler, nehirler, denizler, renkleri-kokuları başka başka çiçekler, tatları-şekilleri binbir çeşit meyveler,

ayaklı-ayaksız, kanatlı-kanatsız nice varlıklar, yağışlı, güneşli günler, yazlar-kışlar, geceler-gündüzler, her tarafı aydınlatan güneşin doğması ve batması, geceleri gökyüzünü süsleyen ay ve yıldızlar... Diğer tarafta doğma, büyüme, ölme ve nihayet çürüyüp toprak olma. Evet sonunda çürüyüp toprak olma!

Hani dedelerimiz, hani dedelerimizin dedesi? Bir zamanlar vardı ki, onlarda tıpkı siz gibi, bu dünyaya geldiler, gezdiler, giyindiler, kuşandılar; Ama bir gün ölüm geldi „gitmem“ diyemediler. Birgün gelecek, ölüm bizi de mezara götürecek, bir daha bu dünyaya dönmeyeceğiz.

Işte dünyanın hâli!.. Nedir bunların manası?.. Siz bunları hiç düşündünüz mü veya merak ederek birbirlerinize, ağabeylerinize veyahut ana ve babalarınıza sordunuz mu? „Nedir bunlar, bu gördüklerimiz? Göktekiler, yerdekiler, biz neyiz, bunlar nedir? Niçin geldik, niçin gidiyoruz, nereye gidiyoruz? Her şeyin bir sahibi var da bu varlığın, bu düzenin bir sahibi yok mu? Yoksa bunlar sahipsiz, kendi kendine mi oluyor?“

Çocuklar, ateş yanmadan duman çıkar mı? Elektrik akımı olmadan lamba yanar mı? Saatçı olmadan saat yapılır mı? Planı yerinde, mobilyesi yerinde, her şeyi yerinde bir ev kendiliğinden meydana gelir mi? Bu sorulara „Evet bunlar kendi kendine meydana gelmiyor, mutlaka bir sebebe, bir vasıtaya ihtiyaç oluyor da, bunlardan daha büyük, daha düzenli, daha sağlam olan yukarıda isimlerini saydığım varlıklar nasıl olur da sahipsiz olur, nasıl olur da kendi kendine meydana gelir. Buna hiç imkân var mı?

Nasıl olur da görmek için gözler, işitmek için kulaklar, koklamak için burun, tatmak için dil, yemek, içmek ve konuşmak için ağız, çiğnemek için dişler, yürümek için ayaklar, tutmak için eller ve parmaklar, nasıl olur da kendi kendine meydana gelir. Yine açlığı gidermek için yiyecekler, susuzluğu dindirmek için içecekler hiç kendi kendine olur mu? Neye bakarsanız bakın, neyi incelerseniz inceleyin bir âhenk, bir düzen göreceksiniz, her şeyi yerli yerinde, muhtaç olduğunuz her şey hazır...

Işte çocuklar, bütün bunlara bakar da, aklınızı işletirseniz elbette bunların bir sahibi, bir yaratanı olduğunu siz de kabul edeceksiniz. Çünkü lambanın yanması elektriğin varlığını, saat saatçının varlığını, ev ustanın varlığını gösterdiği gibi, bütün bu canlı-cansız varlıklar da kendilerinin bir sahibi, bir idare edeni olduğunu gösterir.

Şimdi siz bana bu varlığın sahibinin kim olduğunu, nasıl ve nerede bulunduğunu soracaksınız değil mi?

Bütün varlıkların sahibi ve yaratanı **„ALLAH“**tır. O birdir, eşi ve benzeri yoktur. Her şeyi bilir ve her şeye gücü yeter. Öyle değil mi? Her şeyi bilmese, her şeye gücü yetmese bütün bu düzenli varlıkları yaratabilir miydi?

Çocuklar, „Allah“ yerdedir veya göktedir denemez veya filan yerdedir diyemeyiz. Bu gibi sözler yanlıştır, akıl kabul etmez. Çünkü „Allah“ hiçbir yere muhtaç değildir. Bir zaman vardır ki, ne yer ne gök, hiçbir şey yoktu, yalnız „Allah“ vardı. Bütün bu varlıkları, aşağıdakileri de yukarıdakileri de „Allah“ sonradan yarattı. Her akıl sahibi

böyle düşünür ve böyle kabul eder. Başka türlü düşünmeye imkân yoktur. Başka türlü düşünenler yanılmış ve aldanmışlardır.

Aklımız böyle düşündüğü gibi, **„Allah“**ın kendisi de bize böyle söylüyor ve böyle haber veriyor. O, insanlara, zaman zaman kitap göndermiştir, (ki ben size ileride bu kitaplardan bahsedeceğim). En son gönderdiği kitap Kur'an'dır. **„Allah“** bu kitaplarda kendisini bize tanıtıyor, O, her şeyi yarattığını, düzene koyduğunu, öldürdüğünü beyan ediyor. Ama kendisinin bir olduğunu, hiçbir şeye muhtaç olmadığını, ve hiçbir şeye benzemediğini insanlara bildiriyor.

Işte O'nun bir sözü: Ihlas Suresi:

„De ki: Allah birdir. Allah hiçbir şeye muhtaç değildir, her şey O'na muhtaçtır. O doğurmamıştır, kendisi de doğmamıştır. O'na hiçbir kimse denk olamaz.“

Insan niçin yaratılmıştır?

Çocuklar! Insanlar dünyaya yemek, içmek, gezip tozmak için değil; Allah'ı bilmek, O'na kul olmak ve kulluk vazifelerini yapmak için gönderilmişlerdir.

Allah, canlı-cansız her şeyi bizim için yaratmıştır. Ay, güneş, gece, gündüz, yaz, kış, otlar, ekinler, meyveler, çiçekler, kanatlı kanatsız hayvanlar hep insan için, insana hizmet için yaratılmıştır.

Ayrıca insana, Allah akıl vermiş, fikir vermiş, konuşma vermiş, insan düşünüyor, düşündüğünü başkasına söylüyor, söylediğini yazıyor. Ama hayvanlar bunların hiçbirini yapamıyor, ne düşünebiliyor, ne konuşabiliyor, ne de yazabiliyor. Allah onları öyle yaratmış, bizim hizmetimize vermiştir. Kısaca söyleyeyim: Allah, her şeyi bizim menfaatimiz için, ihtiyaçlarımızı gidermek için yaratmıştır. Bizi de kendine kul omak ve ibadet etmek için bu dünyaya getirmiştir. Işte dünyaya gelişimizin sebebi bu!

Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor:

„Ben cinleri de insanları da başka bir şey için değil, beni bilsinler, bana ibadet etsinler diye yarattım!“

Çocuklar! Her şey vazifesini yaparak nasıl bize hizmet ediyorsa, biz de Allah'a olan vazifemizi, ibadetimizi yapmamız elbette lazımdır. O halde ibadetini, kulluğunu yapmayan ne kadar kötü, ne kadar yaramaz bir insandır, ne kadar yanlış yoldadır. Allah böyle bir insanı hiç sever mi?

Bunu size bir misalle anlatayım; Okula devam etsin, derslerine çalışsın, arkadaşlarıyla iyi geçinsin, hocalarına itaat etsin diye babası Ahmed'e her şey alıyor. Güzel elbise, güzel ayakkabı, güzel çanta, güzel bisiklet... Ahmed ne istiyorsa, babası onu almam demiyor, hepsini alıyor.

Şimdi Ahmed'e düşen nedir? Evden çıkar çıkmaz doğru okula gitmek, uslu, terbiyeli olmak, arkadaşlariyle iyi geçinmek, öğretmenlerini saymak ve sevmektir, derslerine çalışmak değil mi?

Fakat Ahmed ne yapıyor? Okula gittiği zaman öğretmenlerini saymaz onları kızdırır, arkadaşlariyle iyi geçinmez, ya da okuldan kaçar, şurada burada vakit geçirir. Ahmed'in bu tutumunu bilen babası artık onu asla sevmez, ona bir şey almaz, üstelik onu cezalandırır.

Işte çocuklar! Şu içinde bulunduğumuz dünya da bir okul demektir. Bu okulun öğrencileri de erkek-kadın bütün insanlardır. Okusunlar da hakkı-hakikatı, iyiyi-kötüyü, imanı-küfrü, helalı-haramı, günahı-sevabı öğrensinler; Başkalarıyla iyi geçinsinler, birbirlerini sevsin, saysınlar, kulluk ve ibadetlerini yapsınlar ve bu suretle ömürlerini değerlendirerek dünyalarını da ahiretlerini de kazansınlar diye Allah insanoğlunu yarat-mış ve ona dünyanın her şeyini vermiştir.

Şimdi dünya okuluna giren insan okumaz, vazifesini öğrenmez, dünyaya niçin geldiğini sormaz, din nedir, iman nedir bilmez, haylazlık yapar, ona buna çatar, yalan söyler, küfür söyler, içki içer, kumar oynar, Allah'ı tanımaz, O'na karşı kulluk vazifesini yapmazsa, Allah, artık böyle kimseden memnun olur mu? Ona yardım eder mi? Onu sever mi? Ne sever, ne hoşnut olur, ne de yardım eder. Üstelik onun cezasını da verir.

Çocuklar! Kur'an-ı Kerim'de, Yunus Suresi'nin 7. ve 8. ayetlerinin tefsirinde, bakınız Allah ne buyuruyor: „O kimseler ki, bize geleceklerini ümit etmez, öbür dünyaya gönderilerek hesaba çekileceklerini kabul etmez ve dünya yaşayışına razı olarak sadece dünya dünya der dururlar, bütün arzularına kavuşmuş gibi, bir güvenlik içinde gaflete dalmış. Ayetlerimizden habersizdirler. Kur'an nedir, ayet nedir bilmezler. Işte bu günahkârların, öbür dünyada varacakları yer cehennemin ateşidir. Artık, dünyada iken, yanlış bir yolda olduklarını o zaman anlıyacaklar, pişman olacaklar, ama bu pişmanlık kendilerine bir fayda vermiyecektir."

Din nedir?

Insanlara imanı, küfrü, hakkı, batılı, helalı, haramı, iyiyi, kötüyü, dünyayı, ahireti, geçmişi, geleceği öğreten bir müessese, bir kurum vardır ki, o da dindir.

Çocuklar, din nedir? Din denince ne anlıyorsunuz? Bu kelime size neyi hatırlatıyor?

Her şey târifiyle bilinir, târifiyle anlaşılır, değil mi? Şimdi size dinin târifini yapacağım:

"Din, Allah tarafından konulan ve bildirilen bir kanundur ki, gönül arzusu ile bu

kanuna inanan ve bütün işlerini ona göre düzenleyen kimseleri sonsuz bahtiyarlığa, ebedî hayra götüren bir müessesedir.“

Dine inanan ve bağlananlara dindar denildiği gibi, dine inanmayan ve bağlanmayanlara da dinsiz yani kâfir denir. Dünyada kâfirlerin sayısı da az değildir. Komünistler bu kâfirlerin başında gelenlerdir.

Çocuklar! Hak din birdir. O da Allah’ın emrettiği dindir ki, dinin tarihî, insanlığın tarihiyle başlamıştır. Şöyle ki: Bu din, ilk insan ve ilk Peygamber Hz. Adem’den Hz. Muhammed’e kadar bütün peygamberler tarafından insanlığa anlatmış ve öğretilmiştir. Işte bu dinin adı, bizim de şerefle bağlandığımız **ISLAM**’dır! Insanların dünyada da, ahirette de kurtarılması ve yükselmesi ancak ve ancak Islam dinine uymakla mümkündür. Islam dinine uymayanlar yanılmış ve aldanmışlardır. Bunların ne bu dünyada ne de öbür dünyada yerleri vardır. Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor:

„Allah’ın yanında muteber olan, kabul olunan din yalnız Islam dinidir!“ (Âl-i Imran, 19)

„Kim Islam dininden başka bir din ararsa, o aradığı ve din diye bağlandığı şey kendisinden asla kabul olunmayacaktır. Bundan böyle o, öbür dünyada zarar etmiş, ziyana uğramış kimselerden olacaktır.“ (Âl-i Imran, 85)

Dinin başlıca bölümleri:

Din nelerden bahseder? Çocuklar, din başlıca şu dört konudan bahseder: Iman, Ibadet, Muamele ve Ceza!

Din imandan bahseder; yani insanoğlu nelere inanacak, nelere inanmayacak, neleri kabul edecek, neleri kabul etmeyecek, bunları anlatır.

Din, Ibadetten bahseder; yani insan nasıl ve ne şekilde Allah’a kulluğunu, ibadetini yapacak, buna dair bilgi verir.

Din, muameleden bahseder; yani insanlar dünya işlerinde, günlük işlerinde birbirleriyle nasıl anlaşacaklar, alış-verişlerin, çalışmaların, evlenmelerin ne şekilde olacağını düzenler, helal ve haramı açıklar, herkesin hak ve vazifesini bildirir.

Din, cezalardan da bahseder; insanlar arasında bazı kimseler olur ki hırsızlık eder, içki içer, adam öldürür.. Işte bu gibi suç ve cinayetleri önlemek için din, suçun çeşidine göre ceza koymuştur. Mesela hırsızlık yapan kimselerin cezası elinin kesilmesi, içki içenin cezası içene seksen deyneğin vurulması, adam öldürenin cezası idam edilmesi şeklinde dinde yer almıştır.

Işte çocuklar, bundan sonra size bu dört şeyi açıklamaya çalışacağım: Önce imanı ele alacağız, çünkü dinin temeli imandır. Temelsiz bina olmadığı gibi imansız din de olamaz. Imansız bir kimse aynı zamanda dinsizdir.

Iman nedir?

Çocuklar! Kısa olarak iman, Hz. Muhammed'in Allah tarafından getirdiği, haber verdiği şeylerin bütününe kalple inanmak, tasdik ve kabul etmek, dil ile söylemekten (ikrar) ibarettir.

Çocuklar! Siz de imana sahip olabilmeniz için şöyle demeniz gerekir: **„Ben son Peygamber Hz. Muhammed'in Allah tarafından getirdiği ve haber verdiği her şeyin hak olduğuna, doğru olduğuna inandım iman getirdim, kalbimle tasdik, dilimle ikrar ediyorum!"** Bu şekilde yapılan iman icmalidir, yani imanın kısaca ifadesidir. Imanın mükemmel şekilde ifadesine gelince:

Imanın altı maddesi yani altı şartı vardır.

1- Allah'ın varlığına ve birliğine inanmak,
2- Allah'ın meleklerine inanmak,
3- Allah'ın kitaplarına inanmak,
4- Allah'ın peygamberlerine inanmak,
5- Ahiret gününe inanmak,
6- Kaza ve kadere inanmak.

Işte bundan sonra altı şartı tekrar ele alıp üzerinde gereği kadar duracağız.

Okursanız bir kitabı,
Sahibini sorarsınız;
Gördünüz mü bir hoş yapı,
Yapan kimse ararsınız.

Sahipsiz mi yerler gökler,
Düşününce insan anlar;
Herşey bize isbat eder,
Büyük kâdir bir Allah var! *(Ibrahim Alâaddin)*

- 1 -
ALLAH'A IMAN

Elhamdülilah, ben müslümanım,
Inandım, Hakk'a vardır imanım,
Amentü billah, Amentü billah,
Rabb'imi bildim, elhamdülillah!

Allah'a iman:

Allah'a imanın nasıl olacağını biliyor musunuz? Işte şimdi size bu en mühim meseleyi, dilimin döndüğü kadar, anlatmaya çalışacağım.

Allah'a inanmak, O'nun güzel isim ve yüksek sıfatlarını bilmek, kabul etmek ve saygı göstermekle olur. Yoksa Allah'ın zat ve hakikatını kimsenin anlamaya ve kavramaya gücü yetmez. Esasen bunu düşünmek, hatta, acaba Allah nasıldır, neye benzer; Böyle midir, şöyle midir diye sormak bile doğru değildir. Çünkü Allah hiçbir şeye benzemez ki!..

O halde, O'nu neye benzetirseniz, hatırınıza ne gelirse hata etmiş, bu yüzden de imanınız sarsılmış, günah işlemiş olursunuz. Kur'an'da Allah şöyle buyurur: **„O'nun (Allah) gibi, O'nun benzeri gibi hiçbir şey yoktur!"**

Sevgili Peygamberimiz de ümmetini tenbih ederek buyurur ki:

„(Allah'ı bilme ve O'na inanma yolunda) O'nun nimet ve eserleri üzerinde aklınızı çalıştırın. Yoksa O'nun zat ve hakikatı üzerinde asla fikir yürütmeyin, zira sizin buna gücünüz yetmez."

Çocuklar! Bilmelisiniz ki, yaratanımızın birçok isimleri vardır ve en güzel isimler O'nundur, Ona mahsustur. Isimlerinden bildiklerimizin bir kısmı Kur'an'da geçmekte, bir kısmı da Peygamberimiz'in sözlerinde yer almaktadır. Bu isimlerden birkaçını burada görelim:

Allah: (bu mübarek kelime Yaratan'ımızın özel ismidir, yani adıdır. Kur'an-ı Kerim'de bu ad 980 defa geçmektedir), **Vahid:** (bir olan), **Rahman:** (rahmeti bol olan), **Rahim:** (çok merhametli), **Âlim:** (her şeyi bilen), **Semi:** (her şeyi işiten), **Basir:** (her şeyi gören), **Kadir:** (her şeye gücü yeten), **Hâlık:** (yaratan), **Rezzak:** (rızık veren), **Muhyi:** (dirilten), **Musavvir:** (Suret ve şekil veren), **Melik:** (hükümran olan), **Rabb:** (sahip ve terbiye den), **Mütekellim:** (söz sahibi olan), **Mümit:** (öldüren), **Aziz:** (kuvvetli olan), **Hakim:** (her işi yerinde olan), **Hâdi:** (doğru yol gösteren), **Tevvab: (**tevbeleri kabul eden), **Afüvv:** (günahları affeden), **Gafur:** (suçları bağışlayan), **Şedidu'l-Ikab:** (Azabı pek şiddetli olan)... Işte size Yüce Rabb'imizin birkaç ismini saydım, yaklaşık olarak manalarını da parantez içinde gösterdim. Şimdi sıfatlarına geçiyoruz:

Allah'ın sıfatları:

Islam ilim adamları, bu sıfatları, genel olarak iki bölümde sayarlar:

a) Zatî sıfatlar ki, bunlar altıdır:
1- Vücud: Allah'ın var olması,
2- Kıdem: Ezelî olmak, yani varlığının evveli olmamak,
3- Bekâ: Ebedî olmak, yani varlığının sonu olmamak,
4- Vahdaniyet: Zatında, sıfatında, işinde bir tek olmak,
5- Muhâlefetün li'l-Havâdis: Âlemde bulunan hiçbir şeye benzememek,
6- Kıyam binefsihi: Varlığı kendi zâtının icâbı olup başkasına aslâ muhtaç olmamak.

b) Subutî sıfatlar, bunlar da sekizdir:
1- Hayat: Allahü Teala'nın hayat sahibi, yani diri olması,
2- Ilim: Allahü Teala'nın her şeyi bilmesi,
3- Semii': Allahü Teala'nın her şeyi işitmesi,
4- Basar: Allahü Teala'nın her şeyi görmesi,
5- Irade: Allahü Teala'nın irade sahibi olması,
6- Kudret: Allahü Teala'nın her şeyi yaratmaya gücü yetmesi,
7- Kelam: Allahü Teala'nın söz sahibi olması,
8- Tekvin: Allahü Teala'nın yaratması olması.

Bu on dört sıfatın hepsine birden kemâl ve tam sıfatlar denir. Bu sıfatları bir cümle ile söylemek istediğimiz zaman şöyle deriz.
„Allah bütün üstün, tam ve güzel sıfatların sahibi olup noksan ve eksik sıfatlardan uzaktır!“
Bunları ve manalarını her müslümanın bilmesi lazımdır. Tabii çocuklar, siz de yüce yaratanımızın bu on dört sıfatını manalarıyla beraber ezber edeceksiniz. Bu bir ödevdir size!
Bundan sonra, bu sıfatları tekrar tekrar ele alıp üzerinde biraz daha duracağız. Allah hepimize olgun iman nasip eylesin. Âmin!

a) Selbî (zâtî) sıfatların açıklaması:

1- Vücud:

Vücud demek, Allah'ın var olması demektir. Bu sıfata „Sıfat-ı Nefsiyye“ de denir.
Çocuklar! Allah vardır, hem en büyük varlık O'na mahsustur. O'nun varlığı her şeyin varlığından daha açıktır. Her şey O'nun varlığına şahiddir. Gördüğümüz bir

nakış, seyrettiğimiz bir tablo, nasıl bize o nakışı yapanın, o tabloyu meydana getirenin varlığını gösteriyorsa, nasıl **„Hayır, bunlar kendi kendine meydana gelmiş!“** dememize imkân yoksa, içinde bulunduğumuz bu kâinata, canlısına-cansızına bakıp aklımızı çalıştırırsak, **„Bunlar, bu ahenkli, bu düzenli şeyler kendiliğinden meydana gelmişlerdir!“** dememize de imkân yoktur.

Çocuklar, içinizden biri çıkıp, „Arkadaşlar, benim şu kolumdaki saati görüyor musunuz? Işte bu saatin bir yapanı yoktur. Bu, kendiliğinden meydana gelmiş ve koluma takılmıştır“ dese, bu arkadaşınıza ne dersiniz? Üstüne gülerek hep bir ağızdan „Hele gelin! Bu arkadaşımıza bakın, delirmiş, aklını kaybetmiş, diyor ki: Bu saat kendi kendine meydana geldi, koluma gelip bağlandı. Hiç böyle şey olur mu? Usta olmadan yapılır mı?..“ diye cevap verirsiniz, değil mi?

Evet çocuklar, şu içinde bulunduğumuz yerler, gökler ve bunların içinde olup bitenler, kolunuzdaki saatlerden daha mükemmel, daha ahenkli çalışmakta, bir düzen içinde yürüyüp gitmektedir. O halde biri çıkıp „Hayır, bunlar kendi kendine yaratılmış, meydana gelmiş, bunların bir yaratanı yoktur!“ diyerek Allah’ı inkâr etse, onun kadar akılsız, onun kadar beyinsiz kim olabilir? Kur’an-ı Kerim böylelerinin hayvandan daha aşağı olduklarını söylüyor: **„Hiç Allah’ın varlığından şüphe mi edilir? Çünkü göklerin ve yerin yaratıcısı O’dur,“** diyor.

Burada size bir hikâye anlatayım:

Allah’ı göster de inanayım:

Imam-ı Âzam Ebu Hanife’nin çocukluk yıllarında idi. Allah’ın yaratıcı olmadığını, her şeyi tabiatın yarattığını iddia eden ve her gittiği yerde bilginlerle görüşerek tartışmalar yapan bir dinsiz, döne dolaşa Kûfe şehrine gelir.

Sapık fikirlerini anlatmaya başlayan bu dinsizin, Kûfe bilginleriyle görüşüp münazara yapma isteğine gülen müslümanlar: „Bizim küçük bir bilginimiz var, eğer onunla karşılaşıp yenersen, büyük bilginlerimiz seninle görüşebilir“ diye cevap verirler. Sonunda görüşme yerini ve saatini kararlaştırarak dağılırlar.

Kûfe’liler salonu tıklım tıklım doldurmuşlardı. Aradan yarım saat geçtiği halde, küçük bilgin hâlâ gelmemişti. Saatler ilerledikçe dinsiz bilgin gururlanıyor ve „Benden korktu tabii!“ diyerek gülüyordu.

Tam bu surada küçük bilgin Ebu Hanife’nin içeri girdiği görüldü. Dinsiz bilgin: „Niçin geç kaldın küçük? Yoksa çok mu korktun?“ diye sordu. O da: „Hayır korkmadım! Evimiz nehrin öte yakasında. Bu tarafa geçmek istediğimde köprünün yıkılmış olduğunu gördüm. Geçemiyeceğimi anlayınca, oradaki ağaçlara, hemen bir sandal olup beni geçirmelerini emrettim. Onlar da sandal olup beni geçirdiler, bu yüzden geç kaldım, özür dilerim!“ dedi.

Bu cevap karşısında kahkahalarla gülmeye başlayan dinsiz bilgin: „Hey akılsız çocuk! Hiç bir ağaç kendi kendine sandal olur mu?“ deyince, birden bire ciddileşen Ebu Hanife: „Asıl aklı olmayan sensin! Bir sandalın bile kendi kendine yapıldığını

kabul etmiyorsun da, şu uçsuz bucaksız âlemin kendi kendine var olduğunu nasıl iddia ediyorsun?“

Bu güzel buluş karşısında şaşırıp kalan tabiatçı bilgin: „Beni gafil avladın küçük! Pekâla, şu varlığını iddia ettiğin Allah'ı göster de bizde inanalım!“ dedi.

Ebu Hanife eline bir bardak süt alarak dinsiz bilgine sordu: „Yağ ve peynir neden yapılır?“

- Tabii sütten yapılır.

Öyleyse, şu bardaktaki sütün içinde bulunan yağ ve peynirleri göster bakalım!

Dinsiz bilgin iyice şaşırmıştı.

- Elbette bu sütün içinde yağ ve peynir vardır, fakat görünmez.

Dinsizi en zayıf yerinden yakalayan Ebu Hanife yerinden doğrularak:

- Şu sütün içerisinde yağ ve peynir olduğunu kabul ettiğin halde onları gösteremiyorsun da, Yüce Allah'ı „Işte Allah“ diye göstermek mümkün olabilir mi?

„Sütün her zerresinde yağ nasıl bulunuyorsa, Allah'da bu âlemde öylece vardır, fakat gösterilemez,“ diye haykırdı.

Bu inandırıcı cevaplara rağmen hâlâ Allah'ın varlığına inanmayan adam: „Son soruma cevap verirsen, üstünlüğünü kabul edeceğim. Madem ki „Allah“ vardır diyorsun, şu anda ne yapmaktadır?“ diye sordu.

Bir an düşünen küçük bilgin, „Bulunduğun kürsüden aşağı in, sorunun cevabını orada vereceğim!“ diyerek dinsizin indiği kürsüye çıktı ve, „Şu anda Allah, senin gibi bir dinsizi bu kürsüden aşağı indirerek, benim gibi küçük bir kulunu çıkardı!“ deyince, dinsiz bilginin konuşacak dermanı kalmamıştı. Binlerce insanın karşısında „Kelime-i Şehadet“ getirerek müslüman oldu.

2-3- Kıdem ve Bekâ:

„Kıdem“ ile „Bekâ“ da Yüce Rabb'imizin yüksek sıfatlarındandır. Kıdem demek, öncesiz olmak demektir. Bekâ ise sonsuzluk ve ölümsüzlük gibi mânâlara gelir.

Evet çocuklar, Allah'ın varlığının ne evvelini ne de sonu vardır, ne başlangıcı ne de sona ermesi vardır. O Kadîm ve Bâki'dir, Ezelî ve Ebedî'dir. Bu mesele ağır bir meseledir. Her akıl bunu kolay kolay kavrayamıyor, her şuur bunu hemen idrâk edemiyor. Bunun için karşılaştırma gibi bir şey olsun diye önce bizim varlığımızdan bir derece bahsedeceğim.

Çocuklar, bizim de bir varlığımız vardır. Siz de varsınız ben de varım. Ama bizim varlığımız önceli ve sonludur. Öyle değil mi? Bir zaman var ki, ne ben vardım ne de siz. Mesela ben kırk yaşındayım. Kırkbir sene önce yoktum, benim varlığımdan kimse bahsedemezdi. Hem varlığım sonsuz da değil. Ölümsüz değilim. Yâni varlığımın sonu gelmiyecek değildir. Elbette gelecek, beni de şu dünya hayatından götürecektir. Toprak olacağım.

Bu durum gözle görülen, gözümüzün önünde olup biten şeylerdendir.Tanıdığımız birçok kimseler vardı ki öldüler, şu dünya hayatından, bu fâni varlıktan göçüp gittiler.

Şimdi yerlerinde yeller esiyor. Çünkü ölümsüz değildiler, ölümlü idiler. Esasen hiç bir insan ölümsüz değildir. Şuna veya buna ölümsüz demek yersiz ve büyük bir hatâdır. Ölümlü olan her şahıs, her canlı mutlaka ölecek, ölüm acısını tadacak ve nihayet bu dünyadan gidecektir. Bu, istisnası olmayan kâide, değişmeyen bir kanundur; Ilâhi bir kanundur.

Ancak ölümle herşeyin biteceğini, her şeyin sona ereceğini sanmamalıdır. Ölümle sona eren varlık, temelli bir yokluk içinde kalmayacak, günü geldiğinde tekrar dirilecek, yeni bir hayata, yeni bir varlığa sahip olarak Allah'ın huzuruna çıkacaktır. Hülâsa, bizim şu varlığımız, iki yokluk arasında bir varlıktır. Hem bizim varlığımız zâtımızın bir gereği, kendimizden ayrılmaz bir vasıf değildir. Varlığımız bize dışımızdan gelen, Allah tarafından lütfedilen bir varlıktır. Bu bir emanettir, Allah'ın bir emanetidir. Isterse devam ettirir. Istediği zaman da çeker alır. O'nun hakkıdır, O'na kimse karşı gelemez, kimse itiraz edemez. Söz O'nun, varlık O'nun, mülk O'nun...

Ama Allah'ın varlığı hiç de bizim varlığımız gibi değildir. Allah'ın varlığı daimîdir, ebedîdir, ezelidir. Allah ölümsüzdür. Yokluğu, yok olacağı asla düşünülmez. Çünkü sonradan olan, Allah olmaz. Ve yine bir zaman gelecek ki, (hâşâ) Allah da ölecek veya yok olacak da diyemeyiz. Böyle bir şey söylemek düpedüz imansızlıktır. Çünkü kendisini ölümden veya yok olmadan kurtaramayan nasıl Allah olur? Nasıl başkalarını koruyabilir? Buna hiç bir akıl evet diyemez. Çocuklar, temiz akıl, sağlam kafa ancak böyle düşünür ve böyle düşünmek zorundadır. Başka türlü düşünmenin içinden çıkılamaz.

Çocuklar, Allah ne zamandadır ne de mekândadır. O zamandan da münezzeh, mekândan da münezzeh. O zaman üstü, mekân üstüdür. Bütün zamanlar O'na nazaran bir an bile değildir, bütün mekânlar O'na göre bir nokta bile olamaz. Zaman bize göre vardır. Biz zamanın ve mekânın içindeyiz. Tarih bizim varlığımız içindir. Allah'ın varlığı için bir tarih verilemez O'nun varlığı sonsuzdur. Bu bahsi Hadid Suresi'nin baş tarafındaki üç ayetin mealiyle bitereceğim:

„Göklerde ne varsa, yerde ne varsa hepsi Allah'ı tesbih eder. O güçlüdür, Hâkim'dir. Göklerin ve ye-rin mülkü O'nundur. Diriltir, öldürür. O her şeye kadirdir. O her şeyden öncedir, sondur, varlığı âşikârdır, hakikatı insan için gizlidir. O, her şeyi bilir!"

4- Vahdaniyyet:

Allah'ın yüksek sıfatlarından biri de vahdaniyyettir. Vahdaniyyet demek Allah'ın bir oluşu demektir. Evet Allah birdir, eşi ve benzeri yoktur. Zatında da bir, sıfat ve fiillerde de birdir. **„Lâ ilahe illallahü vahdehü lâ şerike leh"** bunun açık bir ifadesidir.

Manası: **„Allah'tan başka ilâh (tanrı) yoktur, (zât ve sıfatlarında) birdir, O'nun hiçbir suretle ortağı yoktur."**

Çocuklar, Allah'ın iki veya daha çok olduğu düşünülemez, buna imkân ve ihtimal yoktur. Bunu ne akıl kabul eder, ne de kitap. Akıl kabul etmez; Çünkü, Allah bir değil de en az iki olsa ne olur? Ne olacak, ister istemez aralarında anlaşmazlık çıkacak; Biri mesela „Bu sene insanların yiyeceği bol olsun," diyecek, diğeri ise „Hayır, öyle değil, bu sene rızkı kıt verelim. Kıtlık olsun da insanlar yiyeceklerin kadrini bilsinler!" şeklinde cevap verecek. O der „Benim sözüm olacak", diğeri „Hayır benim dediğim olacaktır". Aaralarında kavga çıkacak bundan böyle yerler gökler alt üst olacak, düzen bozulacaktı.

Halbuki, okuyoruz, bakıyoruz; Binlerce senedir yerler ve göklerin nizam ve düzeni hep aynı şekilde devam etmekte, sürüp gitmektedir. O halde, Allah birdir, eşi ve ortağı yoktur. Cenab-ı Hakk, Kur'an-ı Kerim'inde şöyle buyuruyor:

„Yoksa onlar (o kâfirler) yerden bir takım tanrılar mı edindiler ki, onlar ölüleri diriltecekler. (Hayır) ikiside yani yerler ile göklerin idaresinde Allah'tan başka tanrılar olsa idi, yerlerin ve göklerin düzeni bozulmuş, harap olmuş olurdu..."

Düzen bozulmamış, harap olmamış olduğuna göre, yalnız bir ilâh vardır. O da Allah'tır. Başka bir ayetin manası da şöyledir: **„Allah çocuk edinmemiştir. Onun yanında hiçbir tanrı yoktur. Eğer Allah'tan başka ilâh olsa idi, bu ilâhlardan her biri kendi yarattığı ile beraber gider (onlarla beraber olur, sadece kendi yarattığının haklarını korur), birbirinden üstün gelmeye çalışırlardı (ve bunun bir sonucu olarak aralarında harplar çıkar, âlemin düzeni bozulurdu). Halbuki Allah onların, o putperestlerin vasıflandırdıklarından münezzehtir (uzaktır)."**

Ihlâs Suresi de şu meâldedir:

„De ki: Allah birdir. Allah sameddir (her şey O'na muhtaçtır; O hiçbir şeye muhtaç değildir). **Doğurmamıştır, kendisi de başkasından doğmamıştır. Ve hiçbir kimse O'na denk olamaz!**"

Işte çocuklar, Allah'ın bir olduğu hakkında bulunan birçok aklî ve naklî delillerden yalnız birkaçına işaret etmekle yetindim.

5- Muhalefet'ün lil-Havadis:

Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarından biri de Muhâlefetün lil-Havadis'tir. Yani Allah'ın hiçbir şeye benzememesi. Evet, Allah hiçbir şeye benzemez. Insanoğlu Allah'ı neye benzetse yanılmış, hata etmiştir. Kur'an-ı Kerim, **„Allah'ın benzeri hiçbir şey yoktur!"** der. Peygamberimiz de bize şöyle tavsiye etmiştir: **„Siz Allah'ı bilme yolunda O'nun nimetleri, eserleri üzerinde fikir yürütün, aklınızı çalıştırın.**

Yoksa Allah'ın zat ve hakikatı hakkında (Allah böyle midir, şöyle midir, neye benzer) diye asla fikir yürütmeyin. Zira buna gücünüz yetmez.“

O halde, acaba Allah nasıldır, neye benzer şeklinde bir sual sorulursa, buna karşı vereceğimiz cevap şöyle olmalıdır: Bu hususta hatırına ne gelirse Allah ondan başkadır!

6- Kıyam bi-Nefsihî:

Allah duracak bir yere, dayanacak bir şahsa asla muhtaç değildir. O, mekândan münezzehtir. O'nun varlığı kendi zâtiyle kaimdir. Kendine mahsus varlığı sonsuzdur. Sonlu ve sınırlı olan âlemin bütünü veya herhangi bir yeri, büyüklüğü sonsuz olan Allah'a nasıl mekân olabilir?.. Daha önce de size anlattığım gibi, Allah falan veya filan yerdedir denemez, göktedir veya yerdedir diye söylenemez. Çünkü, bütün varlık Allah'ın varlığına nazaran bir nokta bile değildir. Yeri, göğü bildiğimiz, bilmediğimiz, bilemiyeceğimiz her şeyi O sonradan yaratmıştır.

b) Sübutî Sıfatların Açıklanması:

Çocuklar! Cenab-ı Hakk'ın yüce sıfatlarının iki kısma ayrıldığını söylemiş, altı sıfattan ibaret olan birinci kısmı birer birer anlatmış bulunmaktayız. Şimdi ikinci kısma başlıyoruz. Bu kısım sıfatlar da sekizdir:

Hayat, Ilim, Semi, Basar, Irade, Kudret, Kelam ve Tekvin.

1- Hayat:

Yüce Rabb'imizin üstün sıfatlarından biri de hayattır. Hayat demek, Hakk Teala'nın yaşaması ve diri olması demektir.

Evet, bütün kâinatın sahibi ve yaratıcısı olan Allah, ölü değildir, diridir, yaşayandır, ölümsüzdür. Ancak, O'nun hayatı bizim hayatımız gibi değildir. Bizim hayatımızın (diriliğimizin) bir başı, bir de sonu vardır. Mesela: Ben bir hayata sahibim, ama benim bu hayatım muvakkattır, sınırlıdır, ebedî (ölümsüz) değildir, ölümlüdür. Bir zaman vardır ki, ben hayatta değildim, yoktum, hayata geldim. Zaman gelecek ben yine bu hayattan göç edeceğim. Allah da böyle mi? Hayır! O'nun hayatı, diriliği ezelî ve

ebedîdir, hayatı muvakkat değildir. Zamanın içinde de değil, zamanın dışındadır. Akıl böyle kabul eder. Allah'ın kendisi de bize böyle bildirir.

Namazların arkasından okunan Kürsü ayetinin bir kaç cümlesi şu mealdedir:

„Allah (birdir). Ondan başka ilâh yoktur. O daima yaşayan ve daima durandır. O'nu ne bir uyuklama tutar ne de bir uyku.“ Yine başka bir ayette Cenab-ı Hakk şöyle buyurur: **„Ey insanoğlu, ölümsüz olan ve daima yaşayan Allah'a dayan ve O'na güven!“**

2- Ilim:

Allah'ın bir sıfatı da ilimdir. Ilim sıfatı demek Cenab-ı Hakk'ın bilmesi demektir. Allah Âlim-i Mutlak'tır; O'nun ilmi bizim ilmimiz gibi sonradan hasıl olmuş, tahsille, okumakla elde edilmiş değildir. O'nun ilmi her şeyi kuşatmıştır.

Allah her şeyi bilir, bilmediği hiç bir şey yoktur. Allah bizim bildiklerimizi de bilir, bilmediklerimizi de, bileceklerimizi de bilir, bilemeyeceklerimizi de, hazır olanı da bilir, gâib olanı da, hatta kalbimizde neler dönüyor, neler dolaşıyor, gönlümüzden neler geçiyor, neler düşünüyoruz, neler kasdediyoruz, hepsini bilir. Hasılı O'nun ilminden hiçbir şey hariç kalmaz ve O'na hiçbir şey gizli kalmaz. Her şeyi en ince noktasına kadar bilir.

Kâinatın en güzel şekilde yaratılışı, Allah'ın her şeyi en ince noktalarına kadar bilmiş olmasının açık bir delilidir. Kur'an'da da bu husus bize birçok ayetlerle haber verilmektedir:

„Şüphe yok ki Allah, her şeyi hakkıyla bilendir“, „O'nun üzerinde hiçbir şey gizli kalmaz“, „O, hazırı da bilir gaibi de“, „Yaratan Allah bilmez mi?..“, „Andolsun ki insanı ben yarattım, (çünkü) ben, insan boynundaki şah damarından daha yakınım.“

3- Semi:

Yüce Rabb'imizin güzel sıfatlarından biri de Semi'dir. Semi sıfatı demek, Cenab-ı Hakk'ın işitmesi demektir. Evet çocuklar, Allah işitendir. O her şeyi işitir. Allah, sağırlık gibi eksik ve noksan sıfatlardan beridir. Kâinatta gizli, âşikar konuşulan bütün sözleri ve bütün sesleri işitir. Hatta fısıltıları bile duyar.

Ancak, Hakk Teala'nın işitmesi bizim işitmemiz gibi kulakla değildir. Mahiyet ve hakikatını bilemediğimiz, kendisine has bir işitmekle işitir. Sonra O'nun bir şeyi

işitmesi, duyması aynı zamanda diğer şeyleri işitmesine engel olmaz. Bir anda milyonlarca kişiyi dinler. Amenna ve saddakna!

4- Basar:

Yüce Rabb'imizin yüksek sıfatlarından biri de basardır. Basar demek, Allahü Teala'nın görmesi demektir. Evet çocuklar, her şeyi en küçük parçasına kadar bilen büyük Yaratanımız, her şeyi yine en küçük noktasına kadar görür. Görmemek bir eksikliktir. Cenab-ı Hakk ise bütün eksiklerden uzaktır.

Hakk Teala'nın görmesi de bizim görmemiz gibi gözle değildir. Kendisine mahsus bir görme ile görür. Keza Allah'ın görmesine hiçbir şey engel olmaz. O'nun bir şeyi görmesi, aynı zamanda başka şeyleri görmesine mani değildir. Bir anda herkesi ve her şeyi görür. Bu husus şöyle bir misalle anlatılır: Allah, karanlık gecede kara taşın üzerinde dolaşan kara karıncanın kendisini de görür, ayaklarının sesini de işitir. Evet öyledir çocuklar, biz müslümanlar öyle bilir ve öyle inanırız. Aklımız da başka türlü düşünemez. Başka türlü düşünenler yanılmış ve aldanmıştır.

Kur'an'da birçok ayetler bu manadadır:

„Şüphe yok ki Allah yegâne işiten ve yegâne hakkıyla görendir.“

5- Irade:

Yüce Rabb'imizin sıfatlarından biri de Irade'dir. Irade demek, Cenab-ı Hakk'ın dilemesi ve seçmesi demektir.

Evet çocuklar, her şey Allah'ın dilemesine ve işitmesine bağlıdır; Allah'ın dilemesi ve istemesi olmadan hiçbir şey olamaz. Allah mutlak manada irade sahibidir, dilerse olur, meydana gelir, dilerse olmaz, yokluk içinde kalır. Bir şeyin ne şekilde, ne zaman ve nerede olacağını murad etmişse, o şekilde, o zamanda ve o yerde mutlak meydana gelmiştir.

Insanda da bir dileme, bir seçme gücü vardır. Ama Cenab-ı Hakk'ın her dilediği olur, fakat insanın her istediği olmaz, her istediği yerine gelmeyebilir. Çünkü insan her istediğini yapma gücüne sahip değildir. Cenab-ı Hakk ise her şeye kadirdir, her şey O'nun emrindedir. Kur'an'da şöyle buyurur: **„Allah dilediğini yaratır! Bir işin olmasına karar verirse, ona sadece (ol) der, o da derhal olur!“** Peygamberimiz de bu hususu şöyle anlatır: **„Allah'ın dilediği oldu, dilemediği olmadı!“**

6- Kudret:

Kudret demek Cenab-ı Hakk'ın gücü yetmesi demektir. Cenab-ı Hakk Kâdir-i Mutlak'tır. Yani her şeye her yerde ve her zaman gücü yeter, murad ettiği şeyi istediği gibi meydana getirir. Eğer böyle olmasaydı, koskoca kâinatı ve içinde bulunan şaşmaz düzeni yaratabilir miydi? Kur'an'da buna dair birçok ayetler vardır: **„Allah şüphesiz ki her şeye kadirdir..."**

7- Kelam:

Allah'ın güzel sıfatlarından biri de Kelam sıfatıdır. Kelam demek, Canab-ı Hakk'ın söylemesi, söz sahibi olması demektir. Evet, Allah söz sahibidir. Peygamberlere gönderdiği kitaplar ve bu arada Kur'an-ı Kerim, büyük Yaratanımız'ın kelamıdır, sözleridir. Insan için Cenab-ı Hakk'la konuşmak ve O'nun sözlerini işitmek ancak şu suretle olmuştur:

1- Vahy yoluyla,

2- Elçi göndermek suretiyle.

Ancak Cenab-ı Hakk'ın konuşması bizimki gibi ağız ve dil ile, harf ve ses ile değildir. Kendsine mahsus bir konuşma ile konuşur. O'nun konuşmasında ne harf vardır ne de ses. Hem Allah'ın kelamını dinleyen insan, yanlız kulağıyla değil, tepeden tırnağa kulak kesilir ve bütün varlığı ile dinler.

8- Tekvin:

Cenab-ı Hakk'ın bir sıfatı da Tekvin'dir. Tekvin demek yaratmak, meydana getirmek demektir. Evet çocuklar, Allah mükevvindir. Kâinatı O yaratmıştır. Her şeyi O yaratmıştır. Her şeyi O meydana getirmiştir. Kimini diriltir, kimini öldürür, kimini güzel, kimini çirkin yapar, kimine bol, kimine kıt verir. Bütün âlem ve bu âlemdeki şaşmaz düzen Allah'ın Tekvin sıfatının bir tecellisi, bir eseridir. Namazların arkasında, tesbihlerden önce Âyet'el-Kürsi (Kürsü ayeti), Cenab-ı Hakk'ın bu sıfatlarından bir çoğunu bir arada açıklamaktadır. Şimdi bu ayetin manasını kısaca yazarak, imanın birinci şartını yani Allah'a iman bahsini bitirmiş olacağız: „Allah, O'ndan başka ilah yoktur, (O) daima yaşayan (ve yaşatan)dır, daima duran (ve durduran)dır. O'nu ne bir uyuklama ne de bir uyku tutmaz, göklerde ne varsa, yerde ne varsa hepsi O'nun; Izni olmaksızın O'nun yanında kim şefaat edebilir? O yaratıkların geçmişi ve geleceği ne varsa, hepsini bilir, yaratıklar ise O'nun ilminden ancak dilediği kadar kavrayabilir,

O'nun kürsüsü yerlerden ve göklerden daha geniştir, göklerin ve yerin korunması O'na ağır gelmez ve nihayet hakkıyle yüce ve hakkıyle ulu olan ancak O'dur!"

- 2 -
MELEKLERE IMAN

Meleklere iman:

Iman'ın ikinci şartı meleklere imandır. Çocuklar, meleklere inanmak da farzdır, Allah'ın kesin emridir. Şöyle ki; Cenab-ı Hakk'ın melek ismi altında bir takım varlıkları vardır. Ben onların varlığına inandım, iman getirdim. Melekler de haktır, onlar yemezler ve içmezler, onlarda erkeklik ve dişilik yoktur, onlar Canab-ı Hakk'ın imanlı ve şerefli kullarıdır, onlar asla günah işlemezler, günahsızdırlar. Allah'ın kendilerine verdiği vazifeyi tas tamam yaparlar.

Meleklerin varlığını nereden biliriz?

Biz melekleri bu dünyada ne görebiliriz ne de aklımız ile idrak edebiliriz. Fakat aklımız meleklerin varlığını isbat edemediği gibi, inkâr de edemez, „Hayır, melek yoktur!" diyemeyiz. Çünkü, kâinatı yaratan Allah'ın, melek ismi altında, bir takım

varlıkları da yaratması mümkündür, olabilir. Muhal (olamaz) değildir, olamayacak bir taraf yoktur. Akıl ancak mümkün olmayan, muhal olan şeyleri kabul etmez, inkâr eder.

Keza, fizik, kimya, astronomi gibi deneysel (tecrübî) ilimler de bugünkü haliyle meleklerin varlığını isbat edemezler. Isbat edemedikleri gibi inkâr da edemezler, buna hak ve selahiyetleri yoktur. Çünkü bu ilimler madde âlemine, aynı duyular, tecrübeler sahasına ait bilgi verirler. Melekler ise, bugünkü anlamıyla madde âlemine giren varlıklardan değildir.

Yani, bugün bir fizikçi veya bir kimyacı çıkıp da „Ben meleklerin varlığını kabul etmiyorum. Çünkü fizik ve kimya ile ben bunları isbat edemiyorum, o halde melek yoktur!" diyemez. Bu söz manasızdır, doğru değildir. Rusya'da komünistler, çocuklara meleklerin varlığını inkâr ettirmek için, onları uçaklara bindirir, havada gezdirirler ve onlara: „Çocuklar, işte bakın, melek diye bir şey gördünüz mü? Hayır görmediniz değil mi? O halde melek diye bir şey yoktur, böyle şeylere inanmayınız!.." derler.

Çocuklar! Bu gibi söz ve hareketler ne kadar yersiz ve ne kadar gülünçtür. Siz de bunların bu hallerine kahkaha atarak gülersiniz değil mi? Sanki melekler havada oturuyorlar-mış da uçakla havaya çıkılırsa melekler görülecekmiş!.. Aman Ya Rabb'i bu ne sapıklık!..

Hasılı çocuklar! Meleklerin varlığını ne gözle görebiliriz ne de deneysel ilimlerle isbat edebiliriz. Ama, isbat edemiyoruz diye inkâr da edemeyiz. Çünkü biz biliyor ve inanıyoruz ki, Canab-ı Hakk'ın yarattığı mahlukat bizim duygularımızla hissettiğimiz, aklımızla kavradığımız veya tecrübî ilimlerle bildiğimiz şeylerden ibaret değildir, daha nice âlemler ve nice varlıklar vardır ki, onların sayısını ancak Yaratan bilir.

Meleklerin varlığını ya nereden bileceğiz?

Çocuklar! Biz meleklerin var olduklarını Allah'ın indirdiği kitaplardan okuyor, gönderdiği peygamberlerden işitiyoruz. Bütün kitaplar ve bütün peygamberler meleklerden, meleklerin varlığından bahsedegelmişlerdir. Hele Kur'an-ı Kerim'de meleklerden, meleklerin gördüğü işlerden bahseden birçok ayetler vardır. Sırası geldikçe bu ayetlerin manalarından size bahsedeceğim.

Çocuklar! Meleklerin varlığını kabul etmemek, bunlara inanmamak küfürdür, imansızlıktır. Yani bir kimse imanın diğer bütün şartlarına inandığı halde, meleklere inanmazsa, bunların varlığını kabul etmezse iman etmiş sayılmaz, imansız sayılır. Çünkü, iman bir bütündür, parçalanamaz. Iman ya vardır veya yoktur, ya birdir ya sıfırdır; Ikisi arası iman olmaz. Kur'an-ı Kerim, (Nisa, 150-151) ayetinde şöyle buyuruyor:

„Bir kısmına inanır, bir kısmını inkâr ederiz diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte, onlar gerçekten kâfir olanlardır."

Diğeri bir ayet de şu mealdedir:

„Ey inananlar, Allah'a, peygamberlerine, indirdiği Kitab'a ve daha önce indirdiği Kitab'a inanın. Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve ahiret gününü inkâr ederse, şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır.“ (Nisa, 136)

Melekleri gözle görmek, bu dünyada bizim için, mümkün değildir. Aklımızla onların nasıl ve ne şekilde olduklarını anlamak da imkânsızdır. Fizik, kimya, astronomi gibi ilimlerle de meleklerin biçimini tayin etmek kabil değildir. Çünkü melekler âlemi akıl, his ve tecrübe sahalarının dışında kalan bir âlemdir. Duyu, akıl ve tecrübe gibi bilgi yolları melekler âlemine girmez ve bu vasıtalarla biz, meleklerin nasıl ve ne şekilde olduklarını anlayamayız, kavrayamayız.

Ancak, Islam bilginlerinin birçoğu, meleklerin birer lâtif, nuranî (nurlu) cisimler olduklarını söylemişlerdir. Diğer bir kısım âlimler de bunların ruh gibi mücerred (soyut) varlıklar olduklarına kail olmuşlardır. Bunlara göre melekler cisim ve cismaniyetten değillerdir.

Çocuklar! Bu konuda bize düşen, meleklerin varlığına inanmak, nasıl ve ne şekilde oldukları cihetini, Allah'a bırakmaktır. Bunun için meleklerin insana benzer bir şekilde suretini yapmak, onları kanatlı kız biçiminde göstermek caiz değildir. Bazı filmlerde ve bazı kitap resimlerinde meleğin kanatlı kız suretinde gösterilmiş olduğunu görürsünüz ki, böyle bir şey yapmak günahtır. Bu resimleri yapanlar meleği nerede görmüşler ki, bu şekilde resimlerini yapıyorlar. Hayır, hiçbir yerde görmüş değillerdir. O halde bunlar uydurmadır. Ne meleklerin o şekilde olduklarına inanmak doğrudur, ne de böyle resimlerini yapmak doğrudur. Gerçi Kur'an-ı Kerim'in bir ayetinde (Fatır, 1) meleklerin ikişer, üçer dörder kanatlı oldukları, Peygamberimiz'in bir sözünden de Cebrail'in altıyüz kanadı bulunduğu anlaşılıyorsa da bu kanatlar acaba bizim bildiğimiz kuşların kanadı gibi midir, yoksa kuşların kanadına benzemeyen, kendilerine mahsus kanatlar mıdır? Burasını Allah bilir. Fakat ne olursa olsun, melekleri kadın suretinde tasvir etmek doğru bir şey değildir, günahtır.

Melekler, yaptıkları iş bakımından iki kısma ayrılır:

1- Kerubiyyun,

2- Müdebbirat.

Kerubiyyun (diğer adiyle mukarrebun) ismi altında bulunan melekler, ki bunların işi ibadettir. Yaratıldıkları günden itibaren ibadete başlamışlar. Allah'ın dilediği güne kadar ibadete devam edeceklerdir. Usanmazlar, yorulmak nedir bilmezler. Kur'an-ı Kerîm, Enbiya Suresi'nde onlardan şöyle bahseder: **„... Ve O'nun huzurundakiler O'na ibadetten ne çekinirler, ne de yorgunluk duyarlar. Gece gündüz O'nu (Allah'ı) tesbih ederler, usanç duymazlar.“** Evet melekler Allah'a ibadetten daima zevk alırlar. Şevk ve aşk deryasına dalar dururlar. Merhum Süleyman Çelebi bu manzarayı şöyle terennüm etmiştir:

„Gördü ehli, ibadette kamu,

Her biri bir türlü tâatta kamu.

Kimi tahlîlü, kimi temcit okur,
Kimi tesbihu, kimi tahmid okur.

Kimi kıyamda, kimi kılmış rüku,
Kimi Hakk'a secde kılmış bâhuşu.

Kimisini aşk-ı Hakk almış durur,
Vâlehu havrânu mest kılmış durur."

Müdebbirat: Bu isim altında toplanan melekler, kâinattaki hadiseleri idare ederler. Bunların gördükleri işlerin sayısını ancak Cenab-ı Hakk bilir. Bu yolda bir fikir olsun diye, gördükleri işe göre isim alan bazı meleklerden size bahsedeceğim: Bu melekler, „Rahmet Melekleri", „Azap Melekleri", diye ikiye ayrıldıkları gibi, „Vahiy Meleği", „Ölüm Meleği", „Suâl Melekleri", „Hafaza Melekleri"... diye de kısımlara ayrılırlar.

Melekler arasında „Mükerrebler, Resuller" yani Peygamberler de vardır. Cebrail, Mikâil, Israfil ve Azrail (selam üzerlerine olsun!) bunlardandır.

Vahiy Meleği: Allah tarafından peygamberlere vahiy (yani emir ve yasaklarını) getiren melektir. Vahiy getiren melek, çoğu zaman, Cebrail Aleyhisselam olmuştur.

Ölüm Meleği: Bu melek Azrail Aleyhisselam'dır. Bunun emrinde rahmet ve azab melekleri vardır. Rahmet melekleri imanlı insanların canlarını alan meleklerdir ki, onları incitmeden, ızdırap çektirmeden, kolaylıkla, tereyağından kıl çeker gibi, ruhlarını alır, götürürler. Kur'an-ı Kerim'de bu hakikat şöyle anlatılır:

„Işte o müttakilere (imanlı ve amelli olanlara) **Allah böyle mükâfat eder, onlar ki melekler onların canlarını hoş hoş alırlar ve onlara: Selam size, girin cennete, çünkü çalışıyordunuz, derler."**

Imansız insan can verirken, müthiş bir ızdırap ve işkence çeker. Kâfirler, dünyayı tutup, ahireti attıklarından dolayı, dünyadan ayrılırken, öyle bir hasret ve elem duyarlar ki, yanar da yanarlar ve bu yanışla her türlü nurdan mahrum olarak önünde azab, ardında lânet olan bir karanlığa atılırlar. Bu hususta da Kur'an şöyle der: **„Melekler, o kâfirlerin yüzlerine ve kıçlarına vurarak ve haydi yakıcı azabı tadın bakalım!"** derler.

Sual Melekleri: Bunlar **„Münker"** ile **„Nekir"** adlı meleklerdir. Ölü mezara konup üzerine toprak atıldıktan sonra, imam efendinin tam telkin verdiği bir sırada, bu melekler gelir ve ona: **„Rabb'in kimdir? Dinin nedir? Kitab'ın nedir? Peygamber'in kimdir?"** diye bir takım sualler sorar. Eğer ölü, hakikate uygun olarak, bunlara cevap verirse mezarı bir cennet bahçesi olur, veremezse orası cehennemden bir çukur olur.

Hafaza Melekleri: Bunlar insanların amellerini zapt eden meleklerdir. Bunlara **„Kırâmen kâtibin"** de denir. Lisanımızda bunlar **„Sağ Melek, Sol Melek"** diye de tabir olunur. Evet çocuklar, biri insanın sağında, diğeri solunda olmak üzere iki melek

vardır ki, bu melekler o insanı her zaman kontrol altında tutup gözetirler, ağzından çıkan sözü kaydederler, yaptığı her türlü iş ve hareketleri yazarlar. Onların gözünden hiçbir şey kaçmaz. Bunlar adetâ biri insanın sağında, diğeri solunda bulunan zabıta memurları gibidir.

Sağ melek, insanoğlunun hayır olan, iyi olan söz, fiil ve hareketlerini sağ deftere, sol melek ise kötü ve günah olan, söz, fiil ve hareketlerini sol deftere yazar.

Bunlar yazılıp da ne olacak? Kıyamet gününde insanoğlu bu defterlere göre hesap verecek, bu defterlere göre ya cennet veya cehenneme gidecektir.

Sağ melek emindir ve âmirdir, sol meleğe müsaade etmedikçe sol melek yazamaz. Bir insan bir hayır işledi mi, sağ melek hemen onu sağ deftere yazar. Bir günah işlediğinde ise, sağ melek izin vermedikçe, sol melek onu sol deftere yazamaz. Bu, insanın tövbekâr olması, bu günahtan dönmesi için, belirli bir zamana kadar ona müsaade etmez. O, zaman geçer de tövbe etmezse, işte o vakit, sağ melek sol meleğe izin verir, o da sol deftere geçer.

Insanoğlunun daima göz altında bulunduğunu, sağ melek izin vermedikçe sol meleğin yazmadığını ve bu hususta aralarında geçen konuşmayı halk şairlerimizden, Erzurumlu Âşık Sümmânî aşağıdaki mısralarda güzel bir şekilde terennüm etmiştir.

Bir adam sabahtan bir küfre erse (1),
Gör ki ne yazarlar o cana lâyık,
Sol melek defterin cem, etmek ister,
Sağ melek yalvarır divana lâyık!

Sağ melek der:
Dünyada pek kaldım cüdâ,
Âlemin maksudi Hazret-i Hüda,
Vakit öğle olsun, bu eyler eda,
Belki kılar, döner divana lâyık!

Sol melek der:
Bu kul gider işine,
Azrail hasmıdır gezer peşine,
Namaz fikrinde yok dünya işine,
Destür ver yazayım nirana (1) lâyık!

Sağ melek der:
Dünyada pek kaldım hazrı,
Idrak et, sözümü tut bazı bazı,

Hepsinden a'lâdır ikindi farzı,
Kılarsa yazılır cihana (2) lâyık!

Sol melek der:
Bu kul korkmaz Mevlâ'dan,
Sakındırmaz kendin gamdan, belâdan,
Güneş pervaz edip uçtu yuvadan,
Destür ver yazayım nirana lâyık!

Sağ melek der:
Canım o da yakalım,
Zalim noldu, ol Allah'tan korkalım,
Kerem eyle akşam olsun bakalım,
Belki kılar döner divana lâyık!

Sol melek der:
Bu kul hiç çekmez gayret,
Gönlü, gözü dolmuş bütün melânet,
Şafak battı dünya oldu zulumet,
Destür ver yazayım nirana lâyık!

Sağ melek der:
Kul sana noldu?
Isyanın çoğaldı defterin doldu.
Kerem eyle yatsı namazı kaldı,
Belki kılar döner divana lâyık!

Sol melek der:
Bu kul götürür cefâ,
Müsibetlik çökmüş kasa kabağa,
Terk etti namazı girdi yatağa,
Daha ne diyeceğin var de bana lâyık?
Destür ver yazayım nirana lâyık!

Sağ melek der:

Bu hal böyle mi kalsın?
Bunca emeklerim hiçe mi gitsin?
Ne deyim yaz Allah belâsın versin,
Ol zaman yazılır nirana lâyık!

- 3 -
KITAPLARA IMAN

Beşerin derdine derman olur ancak Kur'an,
Onsuz artık canavardan da beterdir insan!..

Kitaplara iman:

Kitap nedir? Kitaplara iman nedir ve nasıldır?

Kitaplara iman farzdır, Allah'ın kesin emridir. Şöyle ki: Cenab-ı Hakk, zaman zaman kitap göndermiş, insanlara doğru yolu göstermiş, Hakkı hakikatı anlatmış ve nihayet dünya düzenini, ahiret bahtiyarlığını öğretmiştir.

Mahlukatın şereflisi olarak yaratılan insanoğlunun, gerek yaratanına karşı, gerek birbirlerine karşı ve gerekse diğer varlıklara karşı ne yolda ve ne şekilde hareket edeceklerini nasıl davranacaklarını bildiren, gösteren ve öğreten bir düstüra, bir tâlimatnameye, bir nizamnameye elbette ihtiyaç vardır. Insanlar, sırf kendi akıl ve zekâlariyle bu meseleleri tamamiyle halledemezler. Akıl noksan olabilir, zekâ eksik olabilir. Insanoğlu yalnız bunlara dayanarak ve bunlara güvenerek hareket ederse hataya düşebilir ve yanılabilir. Hele bilinmesi ve inanılması lazım gelen bir takım meseleler vardır ki, onları akılla bilmek ya zordur veya hiç mümkün değildir. Mesela mezar hayatına ait meseleler, ahiret âlemine ait haller akıl ile çözülemez ve bilinemez.

O halde şaşmayın, yanılmayan, herşeyi olduğu gibi ve dosdoğru olarak öğreten, anlatan ve her sahada insana tam önderlik eden, doğruyu yanlıştan, iyiyi kötüden,

helali haramdan, hakkı batıldan, imanı küfürden seçerek, ayırt edecek bir ölçünün, bir kanunun bulunması lâzımdır.

Işte bu ölçüyü ve bu kanunu veren, kitaplardır. Bu kitaplar Allah tarafından zaman zaman, Peygamber olan insanlara gönderilmiş ve bu insanlar vasıtasiyle de diğer insanlara anlatılmış ve öğretilmiştir. Bu kitaplara semavî kitaplar yani gökten gelen kitaplar da denir. Inanılması lazım gelen kitaplar işte bu kitaplardır.

Çocuklar! Bizim bildiğimize ve inandığımıza göre, Allah tarih boyunca yüz dört kitap göndermiştir. Bunların dördü büyük, yüzü küçüktür, sahifeler halindedir. Bunlardan on suhuf Hazreti Adem'e, elli suhuf Şit Peygamber'e, otuz suhuf Idris Peygamber'e, on suhuf da Ibrahim Peygamber'e (salât-ü selam üzerlerine olsun!) gelmiştir. Dört büyük kitap da şunlardır: Tevrat, Zebur, Incil ve Kur'an.

Bunlardan Tevrat Hazreti Musa'ya, Zebur Hazreti Davud'a, Incil Hazreti Isa'ya, Kur'an ise son Peygamber Hazreti Muhammed'e (s.a.v.) gelmiştir.

Bu kitapların hepsi muhteremdir, mukaddestir, hepsine hürmet ederiz, saygı duyarız, hepsi Allah'ın kelâmıdır. Şurasını da bilmek lazımdır ki:

Kur'an'dan başka diğer kitapların bir kısmı kaybolmuştur, elde mevcut değildir.

Bir kısmına da kalem karıştırılmış, değişmelere uğramış, aslını faslını kaybetmiştir. Bugün elde ilahî bir kitap, semavî bir kitap ve bir din kitabı varsa o da yalnız Kur'an-ı Kerim'dir. Inancımız bu yoldadır. Çocuklar, böyle bilecek ve böyle inanacaksınız. Allah'ın emri bu yoldadır. Ve müslümanlar böyle inanır. Böyle bilmeyenler ve böyle düşünmeyenler aldanmış yanılmışlardır.

„Kur'an" nedir ve nasıl bir kitaptır? Sahibi kimdir? Ne zaman ve niçin gelmiştir? Nelerden bahseder ve neye yarar? Değer ve kıymeti nedir?.. Şimdi bu suallere cevap verelim:

„Kur'an" nedir?

Çocuklar! „Kur'an", ilâhî bir kitaptır, hak bir kitaptır, mükemmel bir kitaptır, dengi olmayan, benzeri bulunmayan ve bulunmasına imkân ve ihtimal olmayan bir kitaptır. Peygamberlere gelen kitaplardan biri ve sonuncusudur. Bundan sonra kitap gelmeyecektir, kıyamete kadar bu kitabın hükmü bâki ve yürürlüktedir. Tam târifini yapacak olursak:

„Kur'an", Allah tarafından Cebrail vasıtasiyle yirmi üç senede son Peygamber Hazreti Muhammed'e ayet ayet gelmiş bir kitaptır.

Bu târife göre: Bu kitap Allah'ındır, Allah'ın kelâmı ve beyanıdır, Allah'ın sözü ve O'nun kanunudur. Buna göre, bu kitabın sahibi Allah'dır. Gönderen de Allah'dır. Getiren ise Cebrail adındaki bir melektir. Son Peygamber Hazreti Muhammed'e

gelmiştir. Bir anda, bir defada değil, zaman zaman, ayet ayet, parça parça gelmiş, yirmi üç senede tamam olmuştur.

Çocuklar! Bu yüce kitabın geliş şekli ve geliş tarihi şöyle olmuştur; Günlerden bir gün Hazreti Muhammed, Mekke'nin kuzeyinde bir saatlik mesafede bulunan Hira dağındaki mağarada bulunuyordu. Yaşı kırka varmıştı. Sene milâdî 610 civarında (güneş yılı olarak, bundan 1356 sene önce). Ay Ramazan ayı, gün yirmi yedi, bir Kadir gecesiydi. Gece sâkin ve karanlık mağara ıssız ve sessizdi... Örtüsüne bürünmüş uykusuna dalmış bir halde idi. Hazreti Muhammed'e heybetli bir ses, tanınmayan bir şahıs emir getiriyor, „**Oku**" diyordu. Görülmemiş bir şey, dehşetli bir manzara!.. Gözlerini açan Hazreti Muhammed tereddütler geçiriyor, titrek sesiyle kendi kendine: „Nedir bu ses, kimdir bu şahıs? Bu emir, bu „**Oku**" emri nedir? Nedir bu emir; Rüya mıdır, hayal mıdır, yoksa bir hakikatın ifadesi midir? Şimdi buna ne demeli, ne cevap vermeliyim? Cevap verebilir miyim? Buna imkân var mı? Ben bugüne kadar hiç okumadım ve yazmadım! Bu emir, oku emridir. Bana oku diyor. Okuyacağım nedir? Benden neyin okunması isteniyor? Ben okuma bilmem ki..." diyor ve nihayet kurtuluşu „**Ben okuma bilmem ki!..**" demekte buluyor. Buluyor ama, yine de kurtulamıyor. Daha sonra kendini bu heybetli şahsın, bu tanımadığı zatın iki kolu arasında, kemikleri birbirine girecek derecede, sıkışmış buluyor. Aman Ya Rabb'i! Bu sıkışık durumdan kurtulan Hazreti Muhammed, ikinci defa „**Oku**" emrini alıyor ve yine kurtuluşu **„Ben okuma bilmem ki"** demekte bulacağını sanırsa da bu da faide vermez oluyor.

Sıkıştırma ve arkasından „**Oku**" emri tekrarlanır ve nihayet Alâk Suresi'nin baş tarafında yer alan şu beş ayet bu heybetli şahıs (melek) tarafından okunur:

„Yaratan Rabb'ın adıyla oku! O, insanı kan pıhtısından yarattı. Oku, kalemle öğreten, insana bilmediği şeyleri belleten Rabb'in, keremde erişilmeyecek bir mertebededir."

Çocuklar! Bu mağarada olup bitenler nedir bilir misiniz? Bu, bir merasimin icrasıdır. Hem büyük bir şeyin, kıymetine pâhâ biçilmez bir nimetin merasimiydi. Bu, yapılacak büyük bir inkılâbın merasimiydi. Bu ilim cehalete, adâletin zulme, imanın küfre, Tevhid'in şirke galebe çalmasının, üstün gelmesinin merasimiydi. Bu, insanın kendini tanımasının, hayatın manasını anlamasının, hayvanlıktan kurtulmasının merasimiydi. Bu, o büyük kitabın, o hikmetli Kur'an'ın gelmeye başlamasının ve bundan böyle insanların nurâ kavuşmasının merasimiydi. Bu, Hazreti Muhammed'in vahyi yüklenmeye, azametli Kur'an'ı almaya hazırlanmasının merasimiydi.

Işte, bu merasimle Kur'an-ı Kerim, bu büyük kitap, gelmeye başlamış ve bu suretle insanlığa Alâk Suresi'nin ilk beş ayetini armağan vermiştir. Son gelen ayet ise, Maide

Suresi'nin, **„Işte bugün dininizi ikmâl ettim ve nimetimi üzerinize tamamladım, sizin için din olarak da, Islam'a razı oldum!"** mealindeki ayet-i kerime olmuştur. O başlangıç ve bu sonuç arasında geçen yirmi üç senede, 114 sure ve yuvarlak olarak 6666 ayet gelmiş kıyamete kadar insanoğlunun muhtaç olduğu bütün meseleleri halletmiştir.

Bu yüce Kitab'ın kıymetini bilmeniz, nurlu yolunda yürümeniz, şefaatına mazhar olmanız Cenab-ı Hakk'tan bizim dileğimizdir sevgili çocuklar.

Çocuklar! Kur'an'da her şey vardır; Kuru, yaş ne varsa hepsi Kur'an'da yazılıdır. Kur'an insan için insanın yaşaması için lazım gelen her meseleye yer vermiş, ondan kısaca veya uzunca bahsetmiştir. Kur'an bitip tükenmeyen bir hazinedir. Taşıdığı mânâ ve hikmetler o kadar çoktur ki, ağaçlar kalem olsa denizler de mürekkep, denizler biter de onun hikmet ve manaları bitmez. Başka bir ifadeyle Kur'an, bir kâinat kitabıdır, ilimler hazinesidir. Ancak bazı ilimlerden geniş ve etraflı bahsetmiş, bazı ilimlerin de sadece temel ve kök meselelerini anlatmakla yetinmiştir.

Eğer her meseleye geniş çapta Kur'an yer verse idi, her mevzunun enine boyuna üzerinde dursa idi, hacminin o kadar büyük olması lazım gelirdi ki, onu bir kaç araba bile taşıyamazdı. O zaman, okunması çok zor, ezberlenmesi asla mümkün olmazdı. Fakat her şeyi tamamiyle bilen, bildirmesini de, anlatmasını da en iyi anlatan Yüce Allah, yerine göre uzun, yerine göre kısa, yerine göre açık, yerine göre kapalı olarak meselelere temas etmiş ve bu suretle Kur'an (600) sayfayı geçmemiş, hacmi normal bir kitabın hacmini aşmamıştır. Az kelime ile çok mânâ ifade ederek bir mucize olmuştur.

Kur'an, ilmî olarak tetkik edildiği zaman, insan tarafından meydana gelmesine, yazılmasına imkân ve ihtimal olmadığı anlaşılacaktır. Çünkü Kur'an-ı Kerim bir kâinat kitabı olduğuna göre, böyle bir kitap yazmak için, böyle bir kitabı meydana getirmek için kâinatın herşeyini, yerlerini, göklerini, canlısını, cansızını, küresini, zerresini, zahirini, batınını, ruhunu, maddesini, iyisini, kötüsünü, faydalısını, zararlısını tamamiyle bilmek şarttır. Bütün kâinat ilmine sahip Allah'tan başka kimse olmadığına göre, Kur'an-ı Kerim de Allah'tan başkası tarafından meydana getirilmez.

Bundan dolayıdır ki Kur'an'ın tarafından gelmiş olduğunun şahidi yine Kur'an'dır: Fesahat ve belâğatçe insanüstü oluşudur. Hiç bir insan bugüne kadar buna benzer bir kitap, hatta kısa bir sure meydana getirememiştir. Bundan sonra da getirmesine imkân yoktur.

Kur'an-ı Kerim, kendisinden, kendisinin Allah kelamı olduğundan şüphe edenlere meydan okumuş, onları insafa davet etmiş, münazaraya çağırmış ve demiştir ki; „Eğer Kur'an'dan, Kur'an'ın Allah kelamı olup Hz. Muhammed'e gelmesinden şüpheleniyorsanız; aceba bunu (Hazreti) Muhammed mi uyduruyor diye bir

tereddüdünüz varsa ve bir insan olan, hatta okuma-yazma bilmeyen (Hazreti) Muhammed böyle bir kitap meydana getiriyorsa, sizde kendinizi bir deneyin, sizde böyle bir kitap meydana getirin. Yazarlarınızı, ediplerinizi, şâirlerinizi Allah'tan başkası herkesi yardıma çağırın, onlar da gelsin, size yardım etsinler, elele veriniz, hiç olmazsa bu kitabın en kısa süresine bir nâzire yapınız, bir mislini, bir dengini meydana getiriniz görelim...

Ama getirmeyeceksiniz, böyle bir şey yapamayacak-sınız, buna sizin ilminiz de, kudretiniz de kâfi değildir. O halde Allah'tan korkunuz! Ve yine haberiniz olsun ki, bunu böyle bilmeyenler ve böyle kabul etmeyenler yanılmış ve aldanmışlardır. Onlar, kıyamet gününde kâfirler için hazırlanmış cehenneme atılacaklardır.“

Çocuklar! Kur'an-ı Kerim imandan bahseder: Iman'ın şartlarını anlatır ve onları en güzel ve en inandırıcı delillerle isbat eder.

Kur'an ibadetlerden bahseder: Müslüman bir kimse ibadetini nasıl ve ne şekilde yapacaktır, buna dair mâlumat verir.

Kur'an muamelelerden bahseder: Aile hukukunu, miras hukukunu, ticaret hukukunu, devlet hukukunu, ceza hukukunu... anlatır ve bu hususta insan hayatı için yegane güzel ve yegane adil düstürlar koyar.

Kur'an ahlaktan bahseder: Insanlık âlemi için yegane doğru dürüst ve mükemmel bir ahlak sistemi vazeder.

Kur'an-ı Kerim tarihten bahseder: Tarihin ibret verici taraflarını gözümüzün önüne serer. Kur'an fizik, kimya, bioloji ve astronomi gibi ilimlere de yer verir, ilim adamına bu hususlarda bir ip ucu ve bir anahtar vermiştir. Elhasıl insan için, insanca yaşamak için ne lazımsa Kur'an-ı Kerim hepsinden bahsetmiş, insanoğluna ilim ve irfan yollarını, selamet ve saadet sebeplerini göstermiştir.

Burada kitaplara iman bahsini bitirmiş oluyoruz. Kur'an'ın feyzine, ilim ve irfana mazhar olunuz sevgili çocuklar!

- 4 -
PEYGAMBERLERE IMAN

Peygamberlere iman:

Çocuklar! Sohbetimiz peygamberlere iman meselesine gelmiştir. Sizlerinde hatırlayacağı üzere, inanılması lazım gelen şartlardan biride, peygamberlere inanmaktır. Işte biz, şimdi bu mevzuu ele alıp şu hususlara temas edeceğiz; Peygamber kime denir? Peygamberler niçin gönderilmişlerdir? Peygamber, peygamberliğini ne ile isbat eder? Peygamberlerin sayısı nedir? Peygamberlerde bulunan üstün vasıflar nelerdir?..

Peygamber kime denir?

Peygamber gökten gelmemiştir, yerden de çıkmamıştır, melek veya cin de değildir, o, göremediğimiz ve bilemediğimiz bir varlık da değildir. O da bir insandır, insanoğludur. Ana ve babadan doğmuştur. Yer-içer, yatar-uyur, gezer-dolaşır, iş-güç sahibi olur, evlenir, çoluk-çocuk sahibi olur. Vazifesi bitince ömrü sona erince ölür, ahirete teşrif eder. Şimdi târifine geçelim:

Peygamber, bir insandır ki; Allah onu, yolunu şaşırmış, dinden çıkmış insanlara, doğru yolu göstermek, onlara hak dini öğretmek üzere göndermiş, ona kitap ve talimat vermiştir. Işte böyle bir vazife ile Allah tarafından vazifelendirilen bir insana peygamber denir.

Peygamberler niçin gönderilmiştir?

Çocuklar! Zaman olmuş ki, insanoğlu yolunu saptırmış, bir taraftan dinin asıl meselelerini terketmiş ve unutmuş, diğer taraftan da dinden olmayan şeyleri dine karıştırmış, dini çığırından çıkarmış ve nihayet orada hak din namına bir şey kalmamıştır. Allah diye putlara tapmış, taştan, ağaçtan, demirden vs. kendi eliyle yaptığı heykelleri mukaddes sayarak, onlara hürmet ve ta'zim etmiş, önlerinde secdelere kapanmış, onlar için kurbanlar kesmiş ve bu suretle bu cansız varlıklardan medet ummuş, şefaat beklemiştir. Işte insanoğlu bu derece gaflet ve bu derece küçülmüştür. Ve yine zaman olmuş ki, insanlar din diye bir şey tanımamışlar, Allah ve peygamberi tamamen unutmuşlar, hak hukuka riayet etmemişler, zülüm ve haksızlık almış yürümüş, kuvvetliler zayıfları ezmiş, zenginler fakirleri köle yapmış, edep-haya diye bir şey kalmamış, namus ayaklar altına alınmış... Bir kurtarıcıya, bir yol göstericiye ve bir öğretmene, son derece ihtiyaç görülmüştür. Işte tam bu sırada Allah böyle bir milletin içinden onların tanıdığı ve itimat ettiği birini peygamberliğe seçmiş ve yasakları anlatmış, hak ve hakikatı açıklamıştır. Evet çocuklar, Peygamber rütbesini taşıyan zat, Allah tarafından tayin edilmiş bir kurtarıcı, bir yol gösterici ve bütün insanlığın asıl ve gerçek öğretmendir. Dünya bir okul; Büyük-küçük, erkek-kadın, zengin-fakir bütün insanlar bu okulun öğrencileri, Allah'ın gönderdiği kitaplar bu okulun ders kitapları, peygamberler de bu okulun öğretmenleridir.

Insanlar bu insanlık okuluna devam ettikleri, peygamber olan öğretmeni kabul ettikleri, sevdikleri ve saydıkları, onun verdiği hayatî dersleri dinledikleri, anladıkları, kabul ve tasdik ettikleri, amel ve tatbik ettikleri takdirde ve nisbette muvaffak olurlar, başarıya kavuşurlar. Dünyadaki hayatlarıda iyi geçer, ahirette de bahtiyar olurlar. Cennette Canab-ı Hakk'ın kendilerine hazırladığı nimetlere kavuşurlar.

Insanlık okuluna gidip, insanlığın öğretmeni olan peygamberi veya onun vekilini dinlemez, insanlığın kitabını okumaz, verilen ödevleri hazırlamaz veyahut esasen böyle bir okul, böyle bir öğretmen ve böyle bir kitap kabul etmez, tanımazsa, bunlar kim olursa olsun; Ağa olsun, paşa olsun, bey olsun, öğretmen olsun, profesör olsun veya devlet reisi olsun bedbahttırlar, kâfirdirler, imansızdırlar. Dünyada kalp huzuruna eremedikleri gibi, ahirette de cehennemi boyluyacaklardır.

Çocuklar! Biz müslüman olarak, insanlığın asıl öğretmeni olan bütün peygamberlere inanır hürmet eder ve saygı duyarız. Ve son olarak gönderilen bütün insanlığın, tam muükemmel ve gerçek öğretmeni Hz. Muhammed'i dinler, O'nun okuttuğu Kur'an'a sarılır ve gösterdiği yolunda yürümeye gayret ederiz. Böyle bir yolda, Cenab-ı Hakk sizin de bizim de yardımcımız olsun!..

Çocuklar! Hak dinden uzaklaşmış, yolunu şaşırmış, küfrü küfrana dalmış, insanları yola getirmek, hak dine bağlamak, insana insanlığını öğretmek üzere Allah tarafından gönderilen peygamber öyle elini kolunu sallaya sallaya gelmemiş, insanlara (bana inanın, fakat benden delil istemeyin, sormadan itiraz etmeden sözlerimi dinleyin, davamı kabul edin) dememiştir. Ya nasıl olmuştur?

Onu gönderen Allah, gönderirken yalan söylemediğine, hak Peygamber olduğuna delalet ve şehadet eden delil ile beraber göndermiş, Ona doyurucu ve susturucu vesikalar vermiştir. Işte bu delil ve bu vesikalara dinimizde (mucize) ismi verilir. Şimdi mucizeyi târif edebiliriz:

Mucize:

Mucize, ancak peygamber olan zatın elinde veya onun etrafında meydana gelen ve bu zatın peygamber olduğuna, doğru sözlü bulunduğuna delalet eden olağanüstü bir hadise, bir olaydır.

Târifte de görüldüğü üzere, mucize, herhangi bir kişi tarafından meydana getirilemez ve getirilmesine imkân ve ihtimal de yoktur. Onu Yüce Allah, gönderdiği, peygamber olarak seçtiği şahsın elinde bir vesika, bir diploma olmak üzere yaratır. Evet çocuklar, bu mucize peygamberin diplomasıdır. Nasıl ki bir öğretmenin, bir mühendisin, bir doktorun vs. öğretmen olduğunu, mühendis olduğunu, doktor olduğunu göstermek üzere ilgili makam tarafından, yani Öğretmen Okulu tarafından, Fen Fakültesi tarafından, Tıp Fakültesi tarafından eline bir diploma veriliyorsa, Cenab-ı Hakk da peygamber olan zâta bir peygamberlik diploması vermiştir ki, bu diplomanın adı mucizedir. Mucize denen diploma ne taklit edilebilir ne de peygamber olmayan kişi tarafından gösterilebilir. Çünkü bu vesika ve bu diploma ancak peygamberlerin hakkıdır ve ona lâyıktır.

Misallerini vereceğimiz zaman mucize, daha da iyi anlaşılacaktır. Her peygamberin bir veya birkaç mucizesi olmuş, zamanına ve yerine göre ikna edici, muarızlarını susturucu bir şekilde tecelli etmiştir.

1- Salih Peygamber'in Mucizesi:

Salih peygamber vazifeye başladığı zaman, milleti bunu yalanlamaya başlamış, sen peygamber değilsin demişlerdir. „Ne ile bilelim senin peygamber olduğunu? Ve eğer peygamber olsaydın bize mucize gösterirdin!" deyince, Hz. Salih onlara, **„Hayır! Ben**

yalancı değilim, ben doğru söylüyorum! Benim elimde vesikam var, mucizem var, isterseniz size gösterebilirim!" demiş. Bunun üzerine onlar Salih Peygamber'e, „Eğer sen peygamber isen bize şu şekilde bir mucize göster!" demişlerdir:

„Şu kaya yarılsın, içinden bir dişi deve çıksın, bu deve gebe olsun, doğursun ve bize süt versin!.." Salih (a.s.), „Peki" diyor. Allah'a dua ediyor, kaya yarılıyor ve onların istediği şekil ve evsatta deve çıkıyor. Kavmi bunu görünce artık bir diyecekleri kalmıyor.

Işte çocuklar, kavminin isteği üzerine, Salih (a.s.)'ın duası ile kayadan devenin çıkması hadisesi, bu zatın davasında haklı olduğuna, Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber bulunduğuna delalet etmektedir.

Bu hadise uzak görülemez, hattı zatında mümkündür. Yüce Allah, her şeye kâdirdir, istedi mi deveden de deve doğurtur, kayadan da, hiç yoktan da meydana getirebilir. Yeter ki o, onu dilemiş olsun. Yasin-i Şerif'in bir ayeti şu mealdedir:

„O (Allah) bir şeyi diledi mi, ona sadece „Ol" der, o da derhal olur!"

Aşağıda diğer peygamberlerin mucizelerinden de örnekler vereceğiz. Hakka dayanınız! Allah'a kul olunuz! Mucizeye inanınız sevgili çocuklar!..

2- Musa (a.s.)'ın mucizeleri:

Kur'an-ı Kerim'de açıklandığı üzere, Musa (a.s.)'a Cenab-ı Hakk bir mucize değil, dokuz mucize vermiş o da bu mucizeler sayesinde muarızlarını, düşmanlarını dize getirmiştir. Bunlardan bir tanesine „Âsâ" (değnek) mucizesine işaret edeceğiz:

Musa Peygamber, tanrılık dâvasında bulunan Mısır Firavun'una gelip Allah'tan başka ilâh olmadığını, dolayısiyle Firavun'un Tanrı olamıyacağını ve kendisinin peygamber olarak Allah tarafından göderildiğini haber verince Firavun'un ona, „Ya Musa, ne malum senin peygamber olduğun? Bu davanı ne ile isbat edebilirsin? Eğer bir mucize ile geldin ise, getir görelim!" demesi üzerine Musa (a.s.), elindeki âsâyı Allah'ın emriyle yere atar ve o anda âsâ büyük bir yılan olarak harekete geçer. Bunu gören Firavun yakınlarını toplayarak durumu müzakere eder. Neticede şu karara varırlar: „Bu, bir sihirbazdır. Sihirbazlığı ile bizi aldatmak ve bizi memleketimizden, yurdumuzdan çıkarmak istiyor. Memleketin her tarafına adamlar gönderilsin, ne kadar bilgili sihirbaz var ise hepsi gelsin. Musa da sihirbazlığın ne demek olduğunu bir bellesin."

Memleketin her tarafından gelen yüzlerce sihirbaz tâyin edilen yerde toplanırlar. Kalabalık bir halk kitlesi, büyük bir gün, Musa Peygamber'i Firavun'un sihirbazları imtihan edecek!.. Yüzlerce sihirbaz sihir âletlerini, iplerini, deyneklerini dizer ve tertip

ederler. Seyircilerin gözlerini büyülerler. Ip ve deynekler birer yılan şeklinde görülerek hareket etmeye başlarlar. Işte tam bu sırada Allah'tan gelen emirle Hz. Musa elindeki âsâsını yere atar. Âsâ büyük bir yılan olur ve onların yüzlerce ip ve yüzlerce deynek gibi sihir âletlerini derler, toplar ve yutar. Ortada sihirbazların hiç bir şeyi kalmaz. Işte bu sırada Fir'avun ve maiyyeti mâlup olur. Bunu gören yüzlerce sihirbaz derhal secdeye kapanırlar ve Hz. Musa'nın hak peygamber oluduğuna kanaat getirerek „Biz âlemlerin Rabb'ına: Musa ile Harun'un Rabb'ına inandık, iman getirdik. O birdir eşi ve benzeri yoktur. Musa da doğru sözlüdür, onun gösterdiği harika sihir değil, bir mucizedir. Biz sihrin ne demek olduğunu biliriz! Baktık, gördük ki, Hz. Musa'nın gösterdiği sihirbazlık değil, o, bir hakikat bir mucize!"

Işte bu suretle de hak yerini bulur, haksızlar hakkın karşısında perişan olarak erir ve giderler.

Çocuklar! Bu da haddi zatında mümkündür, Yüce Allah'ın kudreti karşısında imkân dahilindedir. Yılanı, belli başlı ayakları olmadan yeryüzünde hızla yürüten Allah istediği zaman, bir deyneği de yılan şekline çevirmeye, yürütmeye kadirdir, esasen buna ihtiyaç da vardır. Hikmet bunu gerektirir. Eğer Cenab-ı Hakk, Musa (a.s.)'a böyle bir mucize vermemiş olsaydı bu peygamber muarızlarına karşı müşkül duruma düşecek yalancı olduğu söylenip duracak böyle bir hadisenin meydana gelişi, davasında haklı olduğunu ortaya koymuş memleketin bütün sihirbazlarının imana gelmesine sebep olmuştur.

3- Hz Muhammed'in mucizesi:

Hz. Muhammed, bütün peygamberlerin hâtemi (sonuncusu) olduğundan onun elinde, şahsında ve etrafında meydana gelen mucizeler de evvelki peygamberlerin gösterdikleri mucizelerden daha büyük ve daha parlaktır.

Çocuklar! Sevgili Peygamberimiz'in (s.a.v.) mucizeleri çeşitli ve sayıca da çoktur. Peygamberimiz her sözüyle, her hareketiyle, her fiiliyle bir mucizedir. Hangi yönden bahis mevzuu ederseniz edin mecmuası olduğu mucizeler numunesi bulunduğunu görecek şüphe ve tereddüt etmeden, Peygamber olduğuna hükmedeceksiniz.

a) Vücut yapısı bakımından mucize oluşu:

Peygamberimiz vücut yapısı bakımından fevkalade güzelliğe sahipti. Bütün uzuvlar birbirine uygun boy bos yerinde, yüzündeki güzellik her tasavvurun üstünde, gözler, kaşlar, saçlar, hepsi birbirinden daha güzel, baştan ayağa bir nur topu!.. Görüldüğü zaman mübarek yüzünden nur fışkırırdı. Hz. Ebu Hüreyre der ki: **„Ben Resülü**

Ekrem Efendimiz'den daha güzel bir kimse görmedim. Sanki mübarek yüzünde güneşin nuru akardı."

Melik oğlu Kâ'b'da (Allah ondan razı olsun!) Peygamberimiz'i anlatırken der ki: **„Resulullah sevinçli olduğu zaman yüzü ay parçası gibi parlardı ve biz bundan onun sevinçli olduğunu anlardık."**

Yüce Peygamberimiz'in sırtının iki küreği arasında, mübarek kalbinin hizasında bir nişan vardı ki, buna peygamberlik mührü denilirdi. Ve ahir zaman Peygamberi olacak olan zatta böyle bir alametin bulunacağı hususu öteden beri ehl-i kitap tarafından bilinen bir keyfiyet idi. Nitekim, henüz çocuk olan Hz. Muhammed'in arkasında bu nişanı gören Papaz Bahire, O'nun ileride bir ahirzaman Peygamberi olacağına hükmetmişti. Peygamberimiz'in dünyaya sünnetli olarak gelişi ve göbeğinin de kesilmiş olarak doğuşu mucizeler arasında sayılabilir.

b) Peygamberimiz ahlak yolu ile de mucizedir:

Her bakımdan fazilet, meziyyet, güzel ahlâk onda kemâl derecesini bulmuş, terbiye, nezâket ve nezâhet onda hatmolmuştu. Herkes ondan memnundu. Herkesin yardımına koşar, kibir nedir bilmez, asla kin tutmazdı. Kendisini taşlıyanlar, hayatına kasdedenler hakkında bile hayır duâ eder, „**Yarabbi bunlara hidayet ver, çünkü bunlar ne yaptıklarını bilmiyorlar."** derdi. Esasen O, güzel ahlâkı tamamlamak için gelmiş, onu yüce Allah terbiye etmiş, Kur'an ahlâkının en güzel örneğini vermişti. Kur'an-ı Kerîm O'na şöyle hitab etmişti: „**Ya Muhammed (s.a.v.)! Hiç şüphe yok ki sen en güzel bir ahlâk üzere bulunmaktasın!"**

c) Ayın yarılması mucizesi:

Peygamberimiz'in büyük bir mucizesi de, „**Inşikak-ı Kamer"** yani ayın yarılması mucizesidir. Peygamberimiz'in Mekke'de bulunduğu bir sırada Mekke müşriklerinden bir takım kimseler O'na gelerek şöyle bir teklifte bulunmuşlar ve demişler ki: „Ya Muhammed! Sen bize ehemmiyetsiz şeyler üzerinde mucizeler gösteriyorsun. Bunlar bizi tatmin etmiyor. Bize ay üzerinde bir mucize göster, ay ikiye ayrılsın, sonra yine tekrar birleşsin!" Peygamberimiz de (a.s.) hemen Cenab-ı Hakk'a niyaz eder, ay derhal ikiye ayrılır, bir kısmı Hirâ dağının üstünde, diğer bir kısmı da aşağıda, öteki kısmın tam karşısında görünür.

Fakat ne yazık ki bu muazzam harikayı gözleriyle gördükleri ve kendi istekleri yerine geldiği halde birçokları yine yan çizmişler, iman edecekleri yerde bu mucizeyi bir sihir, bir büyü zannetmişler ve bir türlü imana gelmemişlerdir. Esasen onlar bu teklif ve bu isteklerinde samimî değillerdi, inatçı idiler, gayeleri Hakk'ın meydana çıkması, gerçeğin anlaşılması değil, ne olursa olsun kendilerini haklı, Hz. Muhammed'i haksız

göstermekti. Böyle bir hava içinde onlara mucizenin binlercesi gösterilse dahi haksız davalarında ısrar edecekler, yine inkâr yoluna sapacaklardı.

Kur'an-ı Kerim, bu büyük mucizeyi ve bu mucizeyi gözleriyle müşahade eden inatçıların halini şöyle anlatır:

„Kıyamet günü yaklaştı. Ay yarıldı, ama o puta tapanlar, bir alâmet, bir mucize görseler de, hiç düşünmeksizin, yüz çevirecekler ve bu, öteden beri devam edegelen bir sihirdir diyecekler.“

Halbuki çocuklar, sihirle mucize arasında birkaç bakımdan fark vardır:

1- Sihir bir göz aldatmadır. Mucize ise, bir göz aldatma değil, hadisenin, olayın gerçekte olduğu gibi görünmesidir. Bunda bir göz aldatması yoktur, göz o şeyi olduğu şekil üzere görmüştür.

2- Sihir belli usul ve belli kurallara göre yapılır, yani sihirbaz, kendisine öğretilmiş usul ve aletler üzerinde sihrini, maharetini gösterir. O usul ve aletlerin dışına asla çıkamaz. Mucize böyle değildir. Onun muayyen bir usul ve muayyen aletleri yoktur. Her yerde, her zaman ve şartlar ne olursa olsun Peygamber mucizesini gösterebilir.

3- Sihirbaz maharetini kendi isteğine, kendi bildiğine göre gösterir. Sizin istek ve teklifinizi yerine getirmez ve o yolda bir maharet gösteremez. Ama mucize böyle değil; O, umumiyetle halkın istek ve teklifleri üzerine meydana getirilir. Peygamber, muarızlarının arzu ettikleri kemiyyet ve keyfiyette mucizesini gösterme zorundadır. Gösteremezse davasını isbat edemez. Hasılı, sihri belli ölçü ve belli kalıplara göre sihirbaz tayin eder. Mucizenin ne muayyen bir ölçüsü vardır, ne de belli bir kalıbı. Onun cins ve şeklini seçme keyfiyeti umumiyetle halka aittir.

Işte çocuklar bu gibi farkları gözönünde tutarak sihirle mucizeyi birbirine karıştırmayın, mucize başka, sihir başkadır. Keza sihirbaz başka, Peygamber başkadır. Usul ve kaidelerini bilen herkes sihir yapabilir. Ama, mucizeyi Peygamber olmayan kimsenin meydana getirmesine, göstermesine imkân ve ihtimal yoktur.

d) Parmaklardan suyun akması mucizesi:

Peygamberimiz (a.s.) bazı seferlerinde, bilhassa Tebük seferinde bu mucizeyi göstermiştir. Suyun bittiği, ordunun susuz kaldığı hususu Peygamberimize (a.s.) arzedilir. Peygamber Efendimiz, dibinde az bir su bulunan, su kırbasının ağızına mübarek parmaklarını koyar, parmakları arasından derhal su fışkırmaya başlar. Sayıları binleri aşan müslümanlar bu sudan bol bol içtikleri gibi hayvanlarına da içirirler.

e) Kuyu mucizesi:

Islam'ın bir numaralı düşmanı olan Ebu Cehil, Peygamberimiz'i kuyuya düşürmeye karar verir. Bunun için evinin önünde bir kuyu kazdırıp üzerine gayet hafif şeylerle

örter ve kuyuyu gizler Peygamberimiz'e haber gönderir, „Ben hastalandım, benim yanıma bir gelsin!" diye.

Çocuklar! Peygamberimiz (a.s.) hiç kin tutmazdı. Herkesin yerinde olan arzusunu yerine getirmek isterdi. Haber gelince hemen Ebu Cehil'in evinin yolunu tuttu, kuyuya yaklaşınca Cebrail (a.s.) yetişti ve Ebu Cehil'in maksadını, kapının önünde kuyu bulunduğunu, Peygamberimiz'e haber verdi. Haberi alan Peygamber döndü. Peygamber'in gerisin geriye döndüğünü gören Ebu Cehil, sebebini sormak üzere kapıya koşar, kapının önündeki kuyuyu unutur, adımını atar atmaz kendi eliyle kazdığı kuyuya kendi düşer.

Çıkarmak için ip uzatırlar, bir türlü ip kavuşmaz ipler uzadıkça kuyu derinleşir. Bunu gören Ebu Cehil, **„Gidin gidin Muhammed'e haber verin, beni çıkarırsa o çıkarır!"** der. Peygamberimiz kuyunun başına gelir ve Ebu Cehil'e şöyle seslenir: **„Seni çıkarırsam imana gelecek misin?"** O da **„Evet imana geleceğim elbette!"** der. Peygamberimiz **„Bismillah"** diyerek elini uzatır. Ebu Cehil'i tuttuğu gibi kuyudan çıkarır.

Çocuklar! Ebu Cehil inatçı olduğundan gözüyle gördüğü bu hadisenin taşıdığı manayı sezememiş, iman edeceği yerde **„Ya Muhammed! Hayatımda senin kadar sihirbaz görmedim!"** demiş ve kâfirlikte devam etmiştir.

Çocuklar! Halkın **„Ebu Cehil inadı var!"** dedikleri adam işte bu adamdır!..

Yüce Peygamberimiz (a.s.)'ın mucizelerini saymakla bitiremeyiz. Bunlar siyer kitaplarında tafsilatıyla yazılıdır. Bunların hepsini anlatmak burada mümkün olmayacaktır. Burada son olarak Kur'an-ı Kerim mucizesinden bahsedip bu bahsi kapatmış olacağız:

f) Kur'an mucizesi:

Sevgili çocuklar! Sevgili Peygambermiz'in (a.s.) en büyük, en şaşalı, en parlak ve ebedi mucizesi Kur'an-ı Kerim'dir. Bundan evvelki mucizeler belli bir zamanda ve muayyen şahıslar tarafından görülmüş, sona ermiş, sonraki asırlara ancak haber olarak intikal etmiştir. Fakat Kur'an-ı Kerim mucizesi böyle değildir. O, asırdan asıra nesilden nesile intikal edegelen, her zaman ve her yerde kıyamete kadar herkesin gözü önünde pırıl pırıl parlayan, bütün hasımlarını susturan, muarızlarını perişan edip dize getiren bir mucize!

Evet çocuklar, Kur'an-ı Azimüşşan öyle bir kitaptır ki, bu kitaba hangi yönden bakarsanız muazzam bir mucize göreceksiniz. Lafzıyla, manasıyla, hüküm ve uslübu ile bir taraftan kendini Allah'ın Kelâm olduğunu ifade ederken, bir taraftan da O'nu tebliğe memur olan Hz. Muhammed (a.s.)'ın Peygamber olduğunu isbat eder.

Peygamberlik sıfatları:

Çocuklar! Peygamberimiz'in haiz olduğu bir takım yüksek sıfatlar vardır ki, onları da bilmemiz lazımdır. Bu sıfatlar: **Ismet, Emanet, Fetanet, Sıdk ve Tebliğ** olmak üzere beştir:

Ismet: Peygamberler her bakımdan mükemmel birer insandır. Faziletin her türlüsü onlarda mevcuttur. Her yönden bu muhterem zatlar örnektirler. Onlar her türlü günahtan masumdurlar. Yani onlar büyük veya küçük günah işlemezler. Doğrusu onlar her türlü, hayır ve faziletin cisimlenmiş birer numuneleridir...

Emanet: Bu saygıdeğer şahsiyetler her bakımdan emindirler, doğrudurlar. Hiyanet nedir bilmezler.

Sıdk: Bu yüce insanlar daima doğru sözlü ve dürüst özlüdürler. Kendilerinden asla yalan çıkmaz. Ne olursa olsun her zaman doğru söylemişler ve doğruyu öğretmişlerdir.

Fetanet: Insanlar içinde en zeki ve en akıllı kişiler Peygamberlerdir. Her zaman uyanık olmuşlar, gaflete ve ahmaklığa asla düşmemişlerdir.

Tebliğ: Bu büyük insanlar vazifelerini tamamıyla yapmışlar. Hz. Allah'ın (c.c.) gelen emir ve yasakları, saatine ve harfiyyen tebliğ etmişler, şartlar ne kadar ağır olsa da hiçbir meseleyi gizlememişler, saklamamışlar, tam bir metanet ve cesaratle kudsî vazifelerini ifa etmişlerdir.

Salât-ü Selâm cümlesinin üzerine olsun ve Cenab-ı Hakk sizleri de, bizleri de, ana ve babalarımızı da bu yüksek zatların şefaatine mazhar eylesin. Amin!

- 5 -
AHIRETE IMAN

Vicdan bulur âsude tesellisini dinde,
Me'sut ebediyet bu hayâtın ötesinde!

Ahirete iman:

Çocuklar! Şimdi imanın beşinci şartına gelmiş bulunuyoruz. Burada şu hususlara temas edeceğiz:

Giriş kısmı, mezar hayatı, kıyamet ve alametleri, yeniden dirilme, mahşer, amel defterlerinin dağıtılması, amellerin tartılması, şefaat, Sırat köprüsü, cennet ve cehennem...

Çocuklar! Her insanın ömrünün bir sonu olduğu gibi, şu içinde yaşadığımız dünya hayatının da bir sonu gelecek, ömrü tükenecek, kıyamet kopacaktır. O zaman, yerler değişmiş, gökler değişmiş, güneş ışığını kaybetmiş, yıldızlar saçılmış, her canlı ölmüş, Allah'tan başkası kalmamış, düzen tamamen bozulmuş ve nihayet âlem bambaşka âlem olmuş!.. Bu arada derin bir sükût ve büyük bir sessizlik hüküm sürüyor, çıt yok!.. Sadece, **„Bugün bu mülk kimindir? Sahibi kimdir? Nerede tarlam, çayırım?“** şeklindeki sualler yükseliyor, ama cevap verecek tek kimse çıkmıyor. Yine soru sahibi **(Allah)** kendi sorusuna cevap veriyor: **„Bu mülk, bir olan ve her şeyi kuvvet ve kudreti karşısında boyun eğmeğe mahkum eden Allah'ındır!“** diyor.

Bütün âlem bu derin sükût ve sessizlik içerisinde oladursun. Biz küçük kıyamet ismi verilen ölümden ve ölüyü içine alan mezar hayatından ve bu hayatın devamı müddetince olup bitenlerden bir nebze bahsedelim:

Mezar:

Mezar nedir biliyor musunuz çocuklar? Mezar, ne bazılarının zannettiği gibi ebedî bir karargâh veya sonsuz bir istirahat yeri ve ne de bir kısım insanların sandığı gibi mutlak bir yokluk veya bir hiçliktir. Bir kere mezar, dünyanın son, ahiretin ilk istasyonudur. Bir hayat ve bir yaşama yeridir. Hem oradaki hayat, şu içinde bulunduğumuz dünya hayatından da idrak edemediği, göremediği, sezemediği birçok sırları görecek, birçok hadiseleri sezecek üstün ve daha şuurludur. Insanoğlu, bu dünya ve birçok şeylerin şâhidi olacaktır. Çünkü, dünya hayatı, mezar hayatına kıyasla uyku mesabesindedir. Yüce Peygamberimiz bu hakikatı şöyle ifade etmiştir: **„Insanlar uykudadırlar, öldükleri zaman uyanırlar.“** O halde ölüm ne yapıyor? Ölüm, insanı dünya âleminden mezar âlemine, yani bir hayattan ikinci bir hayata götürüyor.

Mezarda insan ya bir cennet bahçesinde veyahut cehennemin bir çukurundadır. Mezar, herkes için istirahat yeri değildir, burası adamına göre değişir. Kur'an-ı Kerim'in gösterdiği yolda yürümüş, söz, fiil ve hareketlerini bu ilâhi kanuna göre ayarlamış ise, onun mezarı cennet bahçesi olacaktır. Şayet böyle bir yola gitmemiş, **„Adam sen de“** diyerek din namına ne varsa hepsini masal saymış ise, bunun mezarı da şüphesiz ki cehennemin bir çukuru haline gelecektir.

Çocuklar! Biz bunları ne duyularımızla hissedebiliriz, ne de aklımız ve ilmimizle idrak edebiliriz. Artık burada fizikî âlem sona ermiş, bunun ötesinde bambaşka bir âlem kendini göstermiştir. Biz bu hakikatları, yalnız Allah'ın kitabından ve Peygamberi'nin sözlerinden öğrenmekte, kabul ve tasdik etmekteyiz. Peygamberimiz, **„Mezar, ya cennet bahçelerinden bir bahçedir veya cehennem çukurlarından bir çukurdur!“** buyurmuşlardır. Yine Resul-i Ekrem'in mübarek sözüne göre, ölü, mezara indirilip üzerine toprak atıldıktan sonra, geri dönen insanların henüz ayak patırtıları işitildiği bir sırada (Münker ve Nekir) isminde iki melek (sorgu melekleri) gelip ölüye, **„Seni kim yarattı? Peygamber'in kim? Dinin nedir? Kitab'ın nedir? Kıblen neresidir?“** şeklinde sualler sorarlar.

Eğer ölü, dünyada iken bu suallerin cevaplarını öğrenmiş, kabul ve tasdik etmiş ise doğru düzgün cevap verir, meleklerin taltif ve ikramına mazhar olarak, kıyamete kadar cennet bahçesinde yaşar. Şayet (Allah korusun) kendisine sorulan bu suallere cavap verememiş, bunlara dünyada inanmamış, bunlara yalan demiş, hayatı, yalnız

dünya hayatından ibaret sanmış ise, kekeliyecek, bir türlü cavap veremiyecek, meleklerin hışmına uğrayacak ve orası cehennemin bir deresi haline gelerek kıyamete kadar azab çekecektir.

Çocuklar! Bütün bunlara da şeksiz-şüphesiz inanmanız, kabul ve tasdik etmeniz lazım gelmektedir. Mezar hayatı hakkındaki bu meselelerin dinimizde kısaca ifadesi şöyledir:

„Kabirde sual haktır, kabir azabı da haktır ve doğrudur!“

Kıyamet:

Kıyamet ne demektir ve ne zaman kopacaktır? Alametleri var mıdır, varsa nelerdir?.. Şimdi bu suallerin cevabını vermeye çalışalım çocuklar.

Daha önce ahiret gününü târif edelim:

Ahiret günü, başlangıcı olan ve fakat sonu gelmeyen, yani sonsuz bulunan ve aynı zamanda „Sûr, kıyamet, haşir ve neşir, hesab, mizan, sırat, cennet ve cehennem“ gibi büyük ve mühim hadiseleri içine alan bir zamanın ismidir.

Kıyamet günü ise, birinci sûra üfürülme neticesi bütün mahlukatın ölmesi, kâinatın bozulması, yerler ve göklerin altüst olması ve bir müddet geçtikten sonra ikinci „sûr“a üfürülmekle mahlukatın tekrar dirilmesi gibi hadiseleri içine alan zamandır.

Kıyamet ne zaman kopacaktır? Işte bu suale cevap vermek çok zordur, hatta imkânsızdır.

Çocuklar! Kıyametin ne zaman kopacağını Allah gizlemiş son Peygamber Hz. Muhammed (a.s.)'a bile bidirmemiştir. Zaman zaman bu mesele Peygamberimiz (a.s.)'dan sorulmuş fakat bu meseleyi Allah'dan başkasının bilemiyeceği, buna dair mâlumatın yalnız Allah'a ait olduğu ifade edilmiştir. Bu hususta Allah kitabında şöyle buyuruyor: **„Ya Muhammed, senden kıyametin ne zaman kopacağını sorarlar. De ki: Ona ait bilgi ancak Rabb'imin indindedir. Onun vaktini ondan başkası açıklayamaz.“**

„Bu göklerde ve yerlerde büyük ve ağır bir hadisedir! O sizlere ansızın gelecektir. Senden sorarlar. Sanki sen ondan bihakkın haberdar imişsin! De ki, ona ait bilgi ancak Allahü Teala'nın nezdindedir. Fakat insanların çoğu bilmezler!“

Çocuklar! Yüce Allah, birkaç şeyi gizlemiştir, kullarına bildirmemiştir. Çünkü hikmet böyledir. Bunlardan biri, Kadir gecesinin gizli tutulması, hangi gecenin Kadir gecesi olduğu kesin olarak beyan edilmemesi: Evet biz kesin olarak Kadir gecesinin hangi gece olduğunu bilemeyiz. Bunun sebebi, feyz ve hareketine nihayet olmayan ve **„Bin aydan daha hayırlı bulunan“** böyle bir geceye rastlama, feyz ve bereketine nail

olma ümidiyle insanoğlu ne yapacak? Ne yapacak, bilhassa Ramazan'ın bütün gecelerini ibadet ve tâatle, dua ve niyazla geçirecek ve dolayısiyle hem bu geceye rastlamış olarak, sonsuz kazanç sağlamış olacak, hem de ihya ettiği diğer gecelerin mükâfatını ayrıca almış bulunacaktır. Ama Kadir gecesinin hangi gece olduğu açıkça bildirilmiş olsa idi, ekseriye insan, sadece o geceye ehemmiyet verir diğer geceleri ihmal ederdi.

Bir diğeri, ölüm vakti: Insanoğluna ne zaman öleceği de haber verilmemiştir. Insan ölüm vaktini bilemez. Böyle olmasında da birçok hikmetler vardır. Çünkü öleceği gününü bilen insanın günden güne korkusu artar, çalışma şevki kırılır. Nasıl olsa yakında öleceğim diye birtakım cinayetler işlemeye cesaret edebilir. Veyahut son günlerde tevbekâr olurum, dinî vecibelerimi kaza ederim ümidi ile günlük dinî vazifelerini geriye bırakır.

Kıyamet de böyledir. Onun vakti de gizli tutulmuş ve bu suretle insanoğlunun tedbirli bulunması, tedbirde kusur etmemesi kendisine hatırlatılmıştır.

Hâsılı, kıyametin meydana geleceği muhakkaktır. Onda asla şüphe yoktur. Çünkü bütün Peygamberler haber vermiş ve Allah tarafından gelen kitaplar açıklamıştır. Artık kıyameti inkâr etmek, yalandır demek, küfürdür, imansızlıktır, hatta dinsizliktir.

Fakat onun ne zaman kopacağını Allah, birçok hikmetlere binaen, bildirmemiştir. O, er veya geç vâki olacaktır. Onun vaktini de kimse, herhangi bir surette tâyin edemez, etmesine imkân da yoktur. Ancak ona dair bazı alâmetler bildirilmiştir. Bizim vazifemiz böyle bir günün muhakkak ve muhakkak geleceğine inanmak, bugün için hiç durmadan hazırlanmak, vakitlerimizi boşuna zayi etmekten sakınmaktır.

Hakikatın bu merkezde olduğunu bilecek, kabul ve tasdik edeceksiniz çocuklar!..

Kıyametin alâmetlerine gelince:

Çocuklar! Alâmetler (belirtiler) mevzuunda enine boyuna üzerinde durma, bu meseleleri etraflıca anlatma ve anlamaya ne sizin yaşınız imkân verir ne de bizim yazımızın çerçevesi buna müsaittir. Buna binaen bu hususun tafsilatını yaşlarımızın ilerlemesini havale ederek burada sadece bir özet vermekle yetineceğiz. Birisi küçük, birisi büyük olmak üzere kıyametin iki türlü alameti vardır. Bunlar Peygamberimiz'in (a.s.) hadis'lerinde veciz ifadelerini bulmaktadır:

Gerçek ilmin sönmeye yüz tutması, cehaletin yayılması, şarabın alenen içilmesi ve fuhşiyatın meydanlarda yapılması kıyametin yaklaştığı günün küçük alametlerindendir. Büyük alametlerde şunlardır:

1- Bir duman meydana gelip kırk gün devam edecek, bunun tesirinden imanlılar nezleye tutulmuş olacak, imansızlar ise sarhoşa dönmüş bulunacaklardır.

2- Tanrılık davasında bulunan ve bir takım (istidraç nev'inden) harikalar gösterecek „**Deccal**" ismindeki şahsın ortaya çıkması.

3- Insanlar ile konuşacak **„Yer dabbesi"**.

4- Güneşin batıdan doğması.

5- Hz. Isa'nın gökten inmesi.

6- Ye'cüc ve Me'cüc adındaki iki kabilenin yeryüzüne dağılarak fitne ve fesat çıkarması.

7- Biri şarkta, biri garpta, diğeri de Arap yarımadasında olmak üzere üç yerin batması.

8- Yemen'den büyük ve dehşetli bir ateşin zuhurudur.

Peygamberimiz'in haber verdiği bu hadiseler asla istinad edilemez, uzak görülemez. Çünkü bunlar haddi zatında, mümkün olan, caiz olan şeylerdir ki, her şeye kadir olan Allah bunları da meydana getirmeye kadirdir. Müslüman olan bizler şeksiz ve şüphesiz, bunları da kabul ve tasdik ederiz.

Kıyametin kopma şekli:

Kıyamet nasıl başlayacak ve nasıl meydana gelecektir çocuklar? Bu hususta Kur'an-ı Kerim bize yeter derecede mâlumat vermiştir. Bilhassa Kıyamet, Tekvir, Infitar ve Inşikak sureleri kıyamette cereyan edecek hadiseleri etraflı bir şekilde tasvir etmektedirler. Ezcümle insanlığın başına gelen bu felaketler bütün kâinata, kâinatın her parçasına şamil olacak; Israfil adındaki büyük melek, Sûr adını alan, fakat mahiyeti bizce bilinmeyen nesneye bir üfleyerek, yat borusunu, daha doğrusu ölüm borusunu çalacak, yerlerde ve göklerde Allah'ın dilediği müstesna herkes ölecek, güneş aydınlığını kaybedecek, ay son batışla batacak ve güneş ile birleşecektir. Yıldızlar dengelerini yitirerek, tesbih taneleri gibi, her tarafa saçılacak, dağlar yerinden oynayacak hallaç pamuğu gibi atılacak, denizler kuruyacak ve nihayet yerler değişecek, gökler değişecek, âlem bambaşka bir âlem olacak, kırk gün, kırk ay ve kırk sene âlem insiz cinsiz kalmış, ne zengini kalmış, ne fakiri, ne âlimi kalmış, ne cahili, ne paşası kalmış, ne poşası, ne erkeği kalmış, ne kadını kalmış, hepsinin dili tutulmuş, nefesi kesilmiş, hayatı terketmiş.

Elhasıl kâinatta ne varsa hepsi fenaya mahkûm olmuş, mülk ve melekût gerçek sahibine intikal etmiştir. Şimdi kâinatta ses yok, hareket yok, ben-sen yok, meydan bomboş, derin bir sessizlik hakim!.. Yalnız Celâl ve Kemâl sahibi olan Allah daimdir, bâkidir. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de bu hakikat şöyle beyan edilir:

„(Varlık âleminde) ne varsa hepsi fanidir, fenaya gider ve yıkılır. Fakat Celâl ve Ikram sahibi olan Allah bâki kalır."

Bâ'süba'del-mevt-Dirilme ve Sonrası:

Çocuklar! Öldükten sonra dirilme haktır ve mutlaka olacaktır. Ölüm demek, ruhun bedenden ayrılması demek olduğu gibi, dirilme de ruhun bedene girmesi demektir. Bir gün gelecek ki, bütün mezardakiler dirilecek ve yeni hayata gözlerini açacaklardır. Kur'an-ı Kerim bu büyük hadiseyi bize şöyle anlatır:

„Kıyamet mutlaka gelecek, onda şüphe yok, kabirdekileri de Allah mutlaka diriltecek."

„Sonra Sûr'a üfürülecek, bütün onlar kıyam edip baka kalacaklardır."

„Birde Sûr'a üfürülmüştür, ne baksınlar onlar kabirlerinden kalkıp Rabb'lerine doğru akın ediyorlar."

„Bir düşün, o günü ki dağları yürütürüz, yeryüzünü çırçıplak görürsün ve onları mahşere toplamışız da hiçbirini bırakmamışız ve hepsi saf olarak Rabb'lerine arz olunmuşlar. (Onlara şöyle deniyor:) Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi bize geldiniz!"

Ayetlerde de görüldüğü gibi, mezarlarından kalkanlar mahşere doğru hereket edecekler, bir yere varacaklar ki, orada amel defterleri, yani dünyada iken sağ ve sol melek tarafından haklarında tutulan raporlar kendilerine verilecek. Kimine sağdan sağ eline, kimine soldan sol eline, kimine de arkadan sol eline verilecektir. Sağ tarafından defterini alanın hesabı kolay olacak, sol eline defteri verilenin hesabı ise çok çetin olacak veya hiç mümkün olmayacaktır.

Çocuklar! Kur'an-ı Azimüşşan amel defterleri mevzuunda da bize yeteri kadar mâlumat vermiştir. Birkaç ayeti kaydedelim:

„Biz Allah Âzimüşşan kıyamet gününde insan için bir kitap çıkaracağız ki, ona açık olarak rastlayacak, (ona denecek) oku kitabını, bugün üzerinde hesapça kendi nefsin yeter!"

„Amel defterleri ortaya konunca, suçluların, onlardan yazılı olanlardan korktuklarını görürsün ve eyvah başımıza gelenlere! Bu defter nasıl olmuş da küçük bırakmamış, büyük bırakmamış hepsini saymış dökmüş..." derler ve yaptıklarını hazır bulurlar."

„O gün siz huzura alınırsınız, kitabı sağından verilen şöyle: Alın kitabımı okuyun, doğrusu bir hesaplaşma ile karşılaşacağımı umuyordum."

Artık, o, meyveleri sarkmış bir bahçede hoş bir yaşayış halindedir. Onlara şöyle denir:

„Geçmiş günlerdeki hizmetlerinize karşılık âfiyetle yeyiniz, içiniz!"

Fakat kitabı kendisine solundan verilene gelince, o:

„Kitabım keşke bana verilmese idi; Keşke hesabımın ne olduğunu bilmese idim; Bu iş keşke son bulmuş olsa idi; Malım bana fayda vermedi, gücüm de kalmadı!“ der ve (vazifelilere) şöyle emir verilir:

„Onu alın, bağlayın, sonra cehenneme yaslayın, sonra onu boyu 70 arşın olan zincire vurun. Çünkü o, yüce Allah'a inanmazdı ve yoksulu doyurmazdı. Bu sebeple onun bir acıyanı yoktur. Günahkârların yiyeceği olan kanlı irinden başka yiyeceği de yoktur.“

Çocuklar! Gördüğünüz gibi bilhassa bu son ayet-i kerime amel defterinin sağından ve solundan verileceğini, sağından defterini alanın sevinçli ve güzel bir hayata kavuşmuş olacağını, solundan defterlerini alanın da korkusundan ne yapacağını şaşıracağını, tüyler ürpertici bir akibete sürükleneceğini daha bu günden bizlere açık bir şekilde ifade etmektedir.

Mizan (amellerin tartılması) haktır:

Çocuklar! Mezarından kalkarak öbür dünyaya gözlerini açan insan, amel defterini sağından veya solundan aldıktan sonra iş, yaptığı hayır ve şerrin tartılmasına gelir ki, buna **Mizan** denir. Mizan haktır ve olacaktır. Mahiyet ve hakikatini bilmediğimiz bu terazide sevap ve günah tartılacak, herkes kendi amelinin miktarına vakıf olacak ve bu suretle Allah'ın adaleti tecelli edecektir.

Allah, Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurur:

„O gün tartma haktır.“

„Ve Biz kıyamet gününde adaletli terazileri kurarız da artık hiçbir kişi bir şey ile haksızlığa uğratılmaz, bir hardal tanesi ağırlığınca olsa dahi onu getiririz, hesapçı olma yönünden de Biz yeteriz.“

„Artık her kim bir zerre ağırlığında bir hayır işlemişse onu görecektir ve her kim de bir zerre miktarı şer işlemiş ise o da onu görecektir.“

„Artık, kimin tartısı ağır gelirse işte o güzel bir hayat sürecektir. Fakat kimin tartıları hafif gelirse onun varacağı yer de haviyedir. Haviyenin ne olduğunu biliyor musun? O çok kızgın bir ateştir.“

Hz. Peygamber de birçok hadis'lerinde mizandan bahsetmiştir. Bu cümleden olarak buyurur ki: **„Ademoğlu terazi önüne getirilir, mizanı (sevabı) ağır gelirse, vazifeli bir melek halkın işiteceği yüksek sesle şöyle der: „Filan kimse saadete erdi, bahtiyar oldu. Artık ebediyyen bedbaht olmayacak.“ Şayet tartısı hafif gelirse yine o melek bağırır: „Bu adam bedbaht oldu, helak oldu, artık bahtiyar olamaz.“**

Sual de haktır:

Çocuklar! Ahiret gününde mekândan münezzeh olan Allah dilediği şeyi dilediği kulundan soracaktır. Bu büyük mahkemede herkes sorguya çekilecektir, her kişi amellerinden hesap verecektir, kimsenin yaptığı yanına kâr kalmayacak, hayır ve şerden ne işlemiş ise ortaya dökülecektir. Bu suretle de adalet-i ilahî tecelli edecektir. Kur'an ayetlerinde kıyametteki sualden de bahsolunmaktadır.

Ezcümle:

„Onları durdurun, çünkü onlar sorguya çekilecektir.“

„Ben Allahü Azimüşşan hem kendilerine peygamber gönderilmiş olanlara hem de paygamber olarak gönderilenlere hesap soracağım.“

Peygamberimiz de şöyle buyurur:

„Kişi kıyamet gününde dört şeyden hesap veremedikçe adım atamaz:

1- Ömründen, onu nerelerde fenaya verdi;

2- Gençliğinden, onu nerelerde yıprattı;

3- Ilminden, onunla ne amel işledi;

4- Malından, onu nereden kazandı ve nereye harcadı.“

Hesabı kolayca verip geçebilmek için bu dört şey hakkında çok dikkatli olmalısınız. Ömür sizin için en büyük bir sermayedir. Onun her gününü, her dakikasını boşa geçirmeyin. Dünya ve ahirete yarar işlerde kullanmak suretiyle her cüz'ünü değerlendirin. Ilminizle amel edin. Kendisiyle amel olmayan bir ilim, sahibine dünyada yük, ahirette yüz karasıdır. Meşru yoldan kazanın, kimsenin hakkına tecavüz etmeyin. Malınızı hayır yollarına sarfedin. Zekâtınızı verin. Aksi halde hesabınız zor, akibetiniz korkunç olur. Kıyamet günü, hesap günü, çok çetin bir gündür, o gün suçlu insan o kadar sıkışacak ki, işlediği günâhları inkâr edecek. Fakat bu fayda verecek mi? Hayır, vermeyecektir! Çünkü dilinin inkâr ettiğini, eli, ayağı, gözü, kulağı itiraf ve ikrar edecektir. Bu vaziyeti Kur'an-ı Kerim şöyle verir:

„O gün onların aleyhinde dilleri, elleri ve ayakları yaptıklarına şehadet ederler.“

Şefaat:

Şefaat da haktır ve olacaktır. Şefaatı peygamberler ve hayırlı insanlarla melekler yapacaktır. Şefaat, ya kişiyi azaptan kurtarmak için veya derecelerini yükseltmek

içindir. Resul-i Ekrem Efendimiz buyurur ki: **„Kıyamet gününde peygamberler, âlimler, şehidler olmak üzere üç zümre şefaat edecektir.“**

Diğer bir hadis şöyledir: **„Şehid, akrabalarından yetmiş kişiye şefaat edecektir.“**

Başka bir hadis'te şöyle buyuruluyor: **„Benim şefaatim, ümmetimden büyük günah sahiplerinedir.“**

Fakat yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, umumî manada şefaat, hem küçük günah sahipleri için, hem büyük günah sahipleri için, hem de derecesi küçük olan günahsızlar içindir.

En büyük, şefâat, bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed (a.s.)'ın şefaatidir. Peygamberimiz'in şefaati, cin ve ins herkese şâmildir. Şu kadar var ki, kâfire olan şefaati, onu azabtan kurtarmak için değil, hakkındaki hesabın bir an evvel bitirilmesi içindir. Peygamberimiz'e şöyle denecek: **„Şefaat et! Şefaatin kabul görecek. Iste, verilecek!“** Bu ikram sayesinde, kalbinde zerre kadar imanı olan cehennemden çıkmadıkça, Peygamberimiz razı olmayacaktır. Işte buna „**Büyük şefaat**“ denir. Kur'an'da kendisine verileceği va'd edilen „**Makam-ı Mahmud**“da budur.

Elhasıl şefaat beş türlü olacak:

1- Mahşerdeki hesabın dehşet ve şiddetinden kurtarma yolundaki şefaat. Bu, daha büyük ve şümûllüdür.

2- Hesapsız cennete girme yolundaki şefaat.

3- Cehenneme girmeyi hak etmiş imanlı kimsenin kurtulması hakkındaki şefaat.

4- Cehenneme girmiş kişilerin çıkması yolundaki şefaat.

5- Derecesi küçük olan günahsız mü'minlerin derecelerinin yükselmesi yolundaki şefaat.

Imam-ı Süyutî buna altıncı bir kısım ilâve eder ki, o da cehennemde ebedî kalacak kişinin azabının, biraz olsun, hafiflenmesi yolundaki şefâat. Nitekim Peygamberimiz (a.s.) Ebu Talib hakkında şöyle demiş: **„Olur ki benim şefaatim ona fayda verir de o, cehennemin az derin yerinde kalır.“**

Çocuklar! Ancak şunu iyi bilmek lazımdır ki, şefaat yoluyla bir insanın kurtulması veya derecesinin yükselmesi, izne bağlıdır. Cenab-ı Hakk izin vermedikçe, kimse kimseye şefaat edemeyecektir. Âyete'l-Kürsî'de bir cümle şu mealdedir: **„O (Allah), izin vermedikçe O'nun yanında kim şefaat edebilir?..“**

Başka bir ayet de mealen şöyledir: **„O gün (kıyamet günü) Rahman, izin vermedikçe şefaat menfaat vermiyecektir.“**

„Bir günden korkunuz ki, o günde ne bir kişi başka bir kişinin cezasını çeker, ne de ondan bir şefaat kabul edilir.“

„Zulümkârlar için ne bir himayeci, ne de kabülü gören bir şefaatçı vardır.“

„Onlara (imansızlara) şefaatçilerin şefaati fayda vermeyecektir.“

Çocuklar! Şefaatcıların cümlemize şefaat etmesini, Cenab-ı Hakk'dan dua ve niyaz ederiz.

Sırat da haktır:

Sırat nedir çocuklar? Yüce Peygamberimiz sıratı şöyle târif eder: „Sırat, cehennem üstüne kurulan uzun bir köprüdür ki, mü'min, kâfir o köprüye uğrayacak!" Bu hususta Kur'an-ı Kerim de şöyle der: „Sizden herkes oraya uğrayacak. Bu, Allah'ın kesin bir hükmüdür."

Mahiyeti bizce bilinmeyen bir köprüden başka, cennete gidilecek yol yoktur. Bu köprü hakkında „Kıldan ince, kılıçtan keskindir" denir. Ama bu köprüden geçiş şekli adamına göre değişecektir. Bunun tek ölçüsü iman ve ameldir veya bunların yokluğudur. Kimisi yıldırım gibi geçecek, kimi rüzgâr gibi, kimi atlı gibi, kimi yaya olarak, kimi de yüzüstü sürünerek.

Tezkiretü'l-Kurtubî'de beyan edildiğine göre: Sırat köprüsünden geçen insanlar bölüklere ayrılmış olacak: Önce Resul'ler (büyük peygamberler), sonra peygamberler, sonra sıddık ismini alan doğru sözlüler, sonra iyilik etmekle tanınan muhsinler, sonra şehidler, sonra iman ve irfan sahipleri... Geriye bir takım müslümanlar kalır ki, onlardan kimi yüzüstü geçer, kimi de Arasat'ta mahpus olarak kalır; Kâfir ise „Allah korusun" kıldan ince, kılıçtan keskin olan bu köprüden geçmeye imkân bulamaz, altındaki cehenneme yuvarlanır gider. Bunu uzak görmeyin! Böyle bir köprü, haddizatında, mümkündür. Mümkün olan her şeyi Hakk Teala hikmetine binaen yapabilir ve yapar.

Havuz da haktır:

Çocuklar! „Kevser" adını alan bu havuz, Cenab-ı Hakk tarafından sevgili Peygamberimiz'e ikram edilen büyük nimetlerden biridir. Bu havuz hakkında birçok hadis vardır. Birkaçını kaydedelim. Yüce Allah'tan dilediğimiz şudur ki; Dünyada ilmine, ahirette de zevkine cümlemizi kavuşturursun. **Amin!**

Sevgili Peygamberimiz Kevser havuzunu şöyle anlatır:

„O cennette bir nehirdir ki, etrafı altındandır, suyu ise sütten daha beyaz, baldan daha tatlı, miskten daha kokuludur, inci ve mercan üzerinden akıp gitmektedir."

„Benim havuzumun eni Aden ile Amman arası kadardır. Suyu sütten daha beyaz, baldan daha tatlıdır. Destileri ise yıldızların sayısı kadardır. Bir defa içen

bir daha susuzluk yüzü görmez. Bu ilk havuza varanlar, -din uğrunda- göç eden fakirlerdir.“

„Her peygamberin kendine göre bir havuzu vardır. Her peygamber kendi havuzuna varanların çokluğu ile iftihar edecek. Fakat ben ümid ediyorum ki en çok varılan havuz benim havuzum olacaktır.“

Çocuklar! Işte, **„Havz-ı Kevser“** ve işte sevgili Peygamberimiz’in müjdesi!.. O halde çok gayret edelim de Kevser havuzuna varanlardan olalım ve o mübarek sudan içelim. Bunun için, de ne yapmak lazım biliyor musunuz?

Bunun için insanca yaşamak, Islam’ca yaşamak gerekir. Allah’ı, Peygamber’i sevmek ve saymak, emir ve yasaklarını bilmek ve bellemek, emirlerini vaktinde şartlarına uygun bir şekilde yapmak ve yerine getirmek, yasaklara, haramlara ve günahlara asla yanaşmamak, ne olursa olsun hiç birini işlememek ve nihayet sık sık ve bilhassa abdeste ağzımıza su verirken bizlere de Kevser havuzundan içme nasip etmesi için yüce Mevlâ’mıza dua ve niyaz etmeliyiz. Şöyle ki:

„Ya Rabb’i! Sen bizleri, anne ve babalarımızı ve Islam’a hizmet eden bütün müslümanları, son Peygamber’in Hz. Muhammed’e ikram ettiğin Kevser havuzundan içir, bizi bu nimetten mahrum etme! Sen her şeye kâdirsin! Lütfun da çok, keremin de çok! Affın da bol, mağfiretin de boldur Yüce Mevlâ’mız! Âmin!“

Cennet de haktır, cehennem de:

Çocuklar! Insanların bir kısmı birine, bir kısmı da diğerine girecek olan cennet ve cehennem, ahiret hayatının iki büyük âlemidir. Ve ikisi birbirinin tamamen tersidir, hiç bir yönden birbirine benzemezler. Cennet mükâfat yurdu, zevk-ü sefa yurdu, ebedî saadet yurdu ve nihayet bahtiyarların yurdudur. Burada huzuru bozacak en ufak bir şey yoktur. Herkes hayatından memnun, hayatı da kendisinden memnundur.

Cehennem ise, ceza yurdu, ızdırap yurdu, azab yurdu ve bedbahtların yurdudur. Burada rahata ait en ufak bir şey yoktur. Burada hiç bir kimse hayatından memnun değildir. Cenab-ı Hakk’tan dileğimiz, bizi, cehennemlik bedbahtlardan eylemesin! Fazlı ile, keremi ile tecelli ederek bahtiyar kullarından eylesin!..

Çocuklar! „Cennet de haktır, cehennem de haktır“ dedik. Evet bunların her ikisi de haktır, doğrudur ve el’an vardırlar, yaratılmışlardır. Ama neredendirler? Işte bunu bilemeyiz. Esasen kâinattan nereyi biliyoruz ki?!. Gördüğümüz, bildiğimiz varlıklar, göremediklerimizin, bilemediklerimizin yanında bir nokta bile değildir. Biz müslüman olarak cennet ve cehennemin var olduklarına inanır ve nerede oldukları hususunu Cenab-ı Hakk’a havale ederiz.

Cennet ve cehennem el-ân mevcut oldukları gibi ebedîdirler, fena bulmayacaklar, dünya gibi kıyametleri kopmayacak, yıkılmayacak ve sonları gelmeyecektir. Bu iki âlem ebedî ve sonsuz oldukları gibi, sâkinleri de ebedîdirler, ölümsüzdürler, artık bir daha ölüm yüzü görmeyeceklerdir. Esasen ahiret hayatında ölüm diye bir şey yoktur. Ölüm ölmüştür. Peygamberimiz bu hususu şöyle anlatır:

„Kıyamet gününde ölüm bir beyaz koç şeklinde getirilip cennetle cehennem arası bir yerde kesilir ve şöyle ilan edilir: Ey cennet ahalisi (haberiniz olsun size) ölümsüz kalış (var)! Ve ey cehennem ehli (sizin de haberiniz olsun, size de) ölümsüz kalış (vardır)!“

„Cehennem onların hepsinin toplanacağı yerdir. O cehennemin yedi kapısı olup, her kapıdan (girmek üzere) onlardan ayrılmış bir kısım vardır.“ (Hicr Suresi)

Cennet kapıları da sekizdir. Bunlar: **„Dâr'üs-Selâm, Cennet'ül-Me'va, Cennet'ül-Huld, Cennet'ün-Neîm, Cennet'ül-Firdevs, Cennet'ül-Karar, Cennet'ül-Adin ve Cennet'ül-Vesile'dir.“**

Çocuklar! Cehennem kapılarının yedi, cennet kapılarının sekiz olmasının da elbette hikmeti vardır. Acaba bu hikmet ne olabilir? Islam âlimlerinin bazıları şöyle diyor:

„Cehennem kapılarının yedi olmasıyla cennet kapılarının sekiz olması arasında açık bir münasebet vardır. Denebilir ki: „Bu kapılar insanoğlunun mükellef olan uzuvları ile alâkadardır. Insanın kalp, dil, göz, kulak, el, ayak, ağız ve tenasül organı olmak üzere sekiz vazifeli uzvu vardır. Bunlardan yedisi zâhirde (görünüşte), birisi de bâtındadır, bu da kalbdir. Doğrudan doğruya Hakk'a bakan kalb kapısı açık olursa bu sekiz âzanın her biri, Hakk'ın emri üzere hareket ederek, vazifesini yaparak cennete birer giriş kapısı olur. Fakat içerde ruh körleşmiş, kalb kapısı kapanmış ise zâhirdeki yedi uzvun her biri Hakk'ın emrini terk etmiş, şeytana uymuş olduklarından cehenneme açılmış birer kapı olmuş olurlar. Ancak, iman ve mârifet kapısı olan kalb, daima cehenneme kapalıdır, bu kapıdan girilebilirse yalnız cennete girilir, kalb cehenneme yol vermez. Işte bu hikmete binaen olmalı ki, Cenab-ı Hakk cennet kapılarını sekiz, cehennem kapılarını yedi olarak yaratmıştır.“

O halde çocuklar, çok dikkatli olalım, kalbimiz Hakk'a açık olmalı, daima Hakk'ı düşünmeli, Hakk'tan yana olmalı ve nihayet Hakk'ın hatırını her şeye tercih etmelidir. Buna paralel olarak da her yerde ve her zaman Hakk'ı duyalım, Hakk'ı görelim, Hakk'a koşalım, Hakk'ı tutalım, Hakk'ı tavsiye edelim, Hakk'ı müdâfaa edelim. Böyle olalım ki, sekiz kapısından da cennet bize yol versin. Yoksa cennetin kapıları kapanır da bize yol vermez. Rezil oluruz, sefil oluruz. Cehennemi boylar ebediyyen bedbaht oluruz!

Çocuklar! Şimdi cennet ve cehennem hakkında ayet ve hadis'lerden sadece bir kaçını mealen kaydedelim:

Cehennem hakkında:

Cehennemin hararetinin dehşet ve şiddeti hakkında Resul-i Ekrem Efendimiz şöyle der:

„Sizin ateşiniz, ki insanoğlunu yakmakta olduğu ateş, cehennem ateşinin yetmiş cüz'ünden (derecesinden) bir cüzdür...“ (Buhari, Müslim ve Tirmizî)

„Cehennem ateşini şu sizin ateşiniz gibi mi zannediyorsunuz? O, zift (katran)dan daha karadır...“ (Beyhakî)

„... Eğer cehennemin kıvılcımlarından bir kıvılcım meşrikte olsa onun harareti mağripde hissedilir.“ (Taberanî)

„Cehennem ateşi bin sene yakıldı. Nihayet kızardı, sonra bin sene daha yakıldı, nihayet beyazlaştı, sonra bin sene daha yakıldı, nihayet karardı. Şimdi karanlık gece gibi karadır.“ (Tirmizî, Ibni Mace)

„... O halde o ateşten korunun ki onun yakıtı (odunu) insanlarla taşlardır. O kâfirler için hazırlandı.“ (Bakara Suresi)

„Esasen onlar kıyameti yalanladılar. Biz kıyametin geleceğini yalanlıyanlara çılgın alevli bir ateş hazırlamışızdır. Bu ateş onlara uzak bir yerden görününce, onun kaynamasını ve uğultusunu anlar işitirler.“ (Furkan Suresi)

„Yalanlamış olanların vay o gün haline! Imansızlara o gün şöyle denir: „Yalanlayıp durduğunuz şeye gidin“, „Gölge yapmayan ve ateşten de korumayan üç kollu (duman) gölgesine gidin...“ Çünkü o (ateş) öyle kıvılcım atar ki, her biri sanki bir saraydır. Her biri sanki sarı sarı erkek develerdir.“ (Mürselât Suresi)

Cehennemin dereleri ve dağları:

„Veyl: Cehennemde bir deredir ki kâfirler o dereye atıldığında ancak kırk senede dibine düşerler.“ (Tirmizî).

„(Ey ümmetim) Hazen Cübbi'nden Allah'a sığının!“ Hazen Cübbi nedir, diye sorulduğunda, Peygamberimiz şu cevabı verir: „O cehennemin bir deresidir ki, cehennem günde 400 defa (onun şiddetinden) Allah'a sığınır.“ „Ya Resulallah buraya kimler girecek?“ soru sorulduğunda Resulullah: “Burası riyakâr (ihlâssız) kur'alar (hafızlar) için hazırlanmıştır.“ (Ibni Mace)

„... Hayır, hayır! Çünkü o, bizim ayetlerimize karşı son derece inatçıdır. Onu sarp bir yokuşa sardıracağım...“ (Müdessir Suresi)

„Seud, ateşten bir dağdır ki kâfire, bu dağa çıkması teklif edilir. Elini bu dağa koyduğu zaman erir, kaldırdığı zaman eski haline döner, ayağını koyduğu zaman ayağı erir, kaldırdığı zaman eski halini alır. Yetmiş senede bu dağa çıkar, sonra düşer.“ (Ahmed b. Hanbel, Tirmizî)

Cennet ve nimetleri:

Çocuklar! Şimdi de şu hususlara temas edeceğiz: Cennete giriş, cennet ehlinin güzelleşmesi, cennet dereceleri, cennet binaları, cennet çadırları ve köşkleri, cennet nehirleri, cennet ağaçları ve meyveleri, cennet elbiseleri ve döşekleri, cennet kadınları ve Huriler, Allah’ın cemâlini müşahede.

Çocuklar! Cehennem ve azap çeşitleri ne kadar dehşet ve şiddetli, ne kadar elemli ve ızdıraplı ise cennet ve nimetleri de en azından bir o kadar hoşa gidici, sevindirici, huzur ve zevke daldırıcıdır. Allah cümlemize nasib eylesin. Amin!

Cennete giriş:

Müslümanlar cennete bir binite binerek varacaklardır. Bu hususu Sevgili Peygamberimiz şöyle anlatır:

„Onlar mezarlarından kalkınca kendilerini beyaz binitler karşılar, kanatları üstünde altun hevdeçler vardır. Nalinlerinin bağları parlayan nur gibi, adımlarının her biri gözün kestirebileceği mesafe kadardır, (bu şekilde) cennet kapısına varırlar...“ (Ibn-i Ebi Derda, Beyhakî)

„Rabb’lerine karşı gelmekten sakınanlar, bölük bölük cennete götürülür. Oraya vardıklarında cennet kapıları açılmış, vazifeliler bunlara: Selâm size, hoş geldiniz! Buyurun, temelli olarak buraya girin, derler.“ (Zümer Suresi)

Cennetliklerin güzelleşmesi:

„... Boyu 60 arşın uzar, yüzü beyazlaşır, başına nurdan bir taç konur.“ (Tirmizî)

„Cennete önce gireceklerin yüzleri ayın ondördü gibidir. Onların arkasından gireceklerin yüzleri ise parlak yıldızlara benzer, ne küçük ne de büyük abdest bozarlar, ne sümük yüzü görürler ne de tükürük...“ (Buhari, Müslim)

„Cennet sakinlerinin ne bedenlerinde kıl vardır ne de yüzlerinde, gözleri sürmeli, hepsi 33 yaşında, ihtiyarlamazlar, gençlikleri devam eder, elbiseleri de eskimez, daima yeniliğini ve güzelliğini korur.“ (Tirmizî)

Cennet dereceleri:

Yukarıda beyan ettiğimiz gibi cennette de derece farkları vardır. Herkes ameline göre derece alacak. Bu husus şöyle anlatılır:

„Cennette 100 derece vardır. Her iki derece arası da yüz senelik mesafedir.“ (Tirmizî)

„Cennette yüz derece vardır ki, Allahü Teala onları Allah yolunda cihad edenlere hazırlamıştır.“ (Buharî)

„Cennette muhtelif cevherden yapılmış binalar vardır ki içinden dışı, dışından da içi gözükür. Orada gözler görmemiş, kulaklar işitmemiş nimet ve lezzetler vardır.“ (Beyhakî)

„Bir kerpici altından, bir kerpici gümüşten, çamuru miskten, taşları inci ve yakuttan, toprağı da zâferandan binalar vardır..“ (Ahmed b. Hanbel, Tirmizî)

„... Adin cennetlerinde, hoş hoş meskenlere de (sizleri) koyacak.“ (Saf Suresi)

Cennet çadırları:

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), cennetin çadırlarını şöyle târif eder:

„Mü'minlerin cennette içi boş inciden çadırları vardır ki, semaya doğru uzunluğu 60 mildir. Bu mü'minin ehl-ü iyâli oradadır. (Bu çadır o kadar geniştir ki) bir taraftaki öbür taraftakini göremez.“ (Buharî ve Müslim)

Cennet nehirleri:

Çocuklar! Cennette çeşitli adlar altında sular ve nehirler vardır. Bu da şöyle anlatılır:

„Kevser, cennette bir nehirdir ki etrafı altundur. Inci ve yakut üzerinden akmaktadır. Toprağı misk, suyu ise baldan daha tatlı, kardan daha beyaz.“ (Ibni Mace, Tirmizî)

„Cennette su denizi, süt denizi, bal denizi vardır. Işte, nehirler (cennet nehirleri) bunlardan akar (kaynağını bunlardan alır).“ (Beyhakî)

„Allah'a karşı gelmekten sakınanlara vaad edilen cennet şöyledir: Orada temiz su ırmakları, tadı bozulmayan süt ırmakları, içenlere zevk veren şarap ırmakları ve süzme bal ırmakları vardır.“ (Muhammed Suresi)

Çocuklar! Cennet meyveleri, elbiseleri, döşekleri, kadın ve hurileri hakkında Kur'an-ı Kerim ne diyor? Izahlı olarak bir kaç ayeti görelim:

„Hayır ve iyilikte ileri gidenler yok mu? Işte onlar gözdelerdir. Bunlar evvelki ümmetlerden çoksa da sonrakilerden azdır. Altından örülmüş tahtlar üzerinde otururlar... Onların yanlarında daima aynı halde kalan genç hizmetçiler, başağrısı ve dönmesi vermeyen, bembeyaz bir kaynaktan doldurulmuş kâseler, ibrikler, kadehler, seçecekleri meyveler, arzu edecekleri kuş etleriyle dolaşır dururlar ve orada işledikleri iyi amellere karşılık olarak, sedefdeki inciler gibi, ceylan gözlü huriler de vardır. Orada ne bir boş laf ne de günaha sokacak bir söz işitmezler, sadece selama karşılık selam işitirler.“

„Defterleri sağından verilenler yok mu, bu mutlu sağcılar, dikensiz kiraz ağaçları, salkımları sarkmış muz ağaçları, uzamış gölgeler altında, çağlayarak akan su kenarlarında, bitip tükenmeyen ve yasak da olmayan bol meyveler arasında, yüksek döşekler üzerindedirler. Biz ceylan gözlüleri, defteri sağdan verilenler için yeniden yaratmışızdır. Onları bâkire, eşlerine düşkün ve yaşıtları kılmışızdır.“ (Vâkıa Suresi)

Çocuklar! Cennet ve nimetlerinin tasviri hakkında bu kadarla yetineceğiz. Er-Rahman Sure'sinin son iki sayfası bu mevzuda derli toplu hayli mâlumat vermektedir. Bu sayfaların tercümelerine bakabilirsiniz. Bir de bu nimetlerin üstünde bütün bunları gölgede bırakacak ve unutturacak bir ikram da vardır ki, o da Cenab-ı Hakk'ın cemalini müşahade etmek ve görmektir. Bunu da Peygamberimiz (a.s.) şöyle anlatır:

„Cennet ehli cennete girdiği zaman, Cenab-ı Hakk onlara şöyle der: Bir şey ister misiniz ki, onu da size vereyim? Bunun üzerine onlar: Ya Rabb'i, sen yüzümüzü ağartmadın mı? Nârdan kurtarıp bizi cennete koymadın mı? Sonra perde kalkar (Onlar Cenab-ı Hakk'ın zâtını görürler) ve onlara bundan daha zevkli verimli bir şey verilmemiştir.“ Sonra Peygamberimiz (a.s.), **„Iyilik edenler için cennet ile bir de ziyade vardır!“** mealindeki ayeti okur. (Müslim, Tirmizî ve Neseî)

Elhasıl çocuklar! Cennet öyle bir saadet yurdudur ki, orada her bakımdan mükemmel bir hayat var, eksik hiç bir taraf yok; Ruhun da bedenin de son derece haz duyacağı, zevk alacağı bambaşka bir âlem; Dünya ve dünya nimetleri ile kıyas kabul etmez, dünyada cennet nimetlerinin sadece adları var, mahiyet ve hakikatları ise bildiğimiz, gördüğümüz nimetlerden ayrıdırlar. Cennet nimetlerinin sularında, meyvelerinde ve etlerinde beğenilmeyecek, hoşa gitmeyecek hiç bir yön mevcut

değildir. Çürümezler, eskimezler ve bozulmazlar... Bunlar sırf zevk almak, lezzet duymak için alınır. Bu nimetler insanın ne midesini şişirir ne karnını ağrıtır.

Peygamberim Ulûdur!

Peygamberim ulûdur,
Abdullah'ın oğludur,
Güzel adı Muhammed,
Yolu Allah yoludur!

Annesidir Âmine,
Nur yağdı can evine,
Gördü tatlı rüyalar,
Imrendi gök zemine (1)!

Doğdu Hakk'ın güneşi,
Doğmadı hiç bir eşi;
Beş yüz yetmiş bir yılı,
Söndü şirkin (2) ateşi!

Bastı altı yaşına;
Kaldı bir tek başına,
Inci gibi annesiz,
Üzüntüler boşuna!

Hakk dindirir her yası,
Dedesiyle amcası,
Hemen kanaat gerdiler,
Büyüdü gül yoncası!

Kırk yaşına değince,
Peygamberlik verildi,
Allah birdir deyince,
Putlar yere serildi!..

Herkes kördü sağırdı,

Gelin... diye bağırdı,
Hakk'ın doğru yoluna,
Insanları çağırdı!

Sürü sürü gümraha (3),
Karşı duran O oldu,
Insanları felâha (4),
Kavuşturan O oldu!

Yirmi üç yıl didindi,
Taşı yastık edindi.

M. Asım Köksal

(1) Yer, (2) Allah'a ortak koşmak, (3) Sapık, (4) Kurtuluş

- 6 -

KAZA VE KADERE IMAN

Mehmed Âkif'ten:

Girmeden tefrika bir millete düşman giremez,
Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez!

Ne irfandır veren ahlâka yükseklik ne vicdandır,
Fazîlet hissi insanlarda Allah korkusundandır!

Donanma, ordu yürürken muzafferan ileri,
Özengi öpmeğe hasretti garbın elçileri!

Evet bütün beşerin hakkıdır beka emeli,
Fakat bu hakkı ne taştan ne leşten istemeli!

Doğrudan doğruya Kur'an'dan alıp, ilhamı,
Asrın idrâkına söyletmeliyiz Islam'ı!

Kaza ve kadere iman:

Kader meselesi, imanın altı şartından altıncısıdır. Bu, anlaşılması, anlatılması en çok zor olan bir mevzudur. Tarih boyunca kader, tartışma mevzuu olmuş, gerek

filozoflar, gerek kelâmcılar çeşitli fikirler ileri sürmüşlerdir. Biz burada bu mesele üzerinde fazla durmayacağız, şöyle bir işaret edip geçeceğiz.

Aslında kader, çok hassas bir konu olduğundan, üzerinde uzun uzadıya durmaya, enine boyuna bahsetmeye tahammülü yoktur. Sevgili Peygamberimiz (a.s.) bizleri bu husustan sakındırmıştır.

Bir gün ilk müslümanlardan birkaçı, kader meselesi üzerinde münakaşaya dalmıştı. Bunu gören Peygamber Efendimiz (a.s.) kendilerini uyarmış: **„Ben bunun için mi gönderildim, yoksa siz bununla mı emredildiniz? Bu meselede münakaşa etmek sizden evvelkilerin helâkına sebep olmuştur!“** demiştir.

Kadere ve kazaya inanmak farzdır. Şöyle ki: **„Ben her şeyin, hayır ve şerrin Allahü Tealâ'nın bilmesi ile, dilemesi ile, takdir etmesi ile ve yaratması ile meydana geldiğine ve geleceğine inandım, kabul ve tasdik ettim. Ancak Allah'ın takdir ve tayin ettiği olur. Ve hem takdir edilen zaman ve mekanda, hem de takdir edilen şekilde meydana gelir. Kader ezelî bir plansa kaza da zaman ve mekân içinde bu planın bir tecellisi ve uygulanmasıdır. Kader kalemi ne yazmışsa, hâdiseler âleminde ancak o meydana gelir...“**

Evet çocuklar! Allah'ın mülkünde hiçbir şey plansız, proğramsız değildir, gelişi güzel değildir. Her şey bilinmiş, dilenmiş, takdir edilmiş, zaman ve mekânı tesbit ve tayin edilmiştir. Bir mühendis, bir mimar yapacağı bir şeyin, bir binanın plan ve proğramını yapar da Allah'ın kendisine has plan ve proğramı olmaz mı?!. Nitekim Kur'an-ı Kerim'de buna dair çok ayetler vardır:

„Her şeyi O yarattı, hem takdir etti!“ (Furkan, 2)

„... Ve her şey O'nun katında bir ölçüye göredir.“ (Ra'd Suresi)

Böylece kader mevzuunda umumî bilgi verdikten sonra insanın kaderine geçelim:

Esas mesele, birbirine zıt gibi gözüken kaderle insanın hüviyyetini bağdaştırmaktır. Ilk bakışta bu, mümkün olmayan bir şey! Kader varsa insanda hür irade, serbest düşünce yoktur, her şey alın yazısına bağlıdır. Şayet insan serbest ise kaderin (alın yazısının) olmaması lazım. Burada yalnız şu kadarını söylemekle yetineceğiz: Bu mevzuuda başlıca üç görüş vardır:

1- Kader yoktur, insan düşüncesinde ve işinde hür ve serbesttir. Her yaptığının yaratıcısı kendisidir. Bu Mutezile'nin görüşüdür.

2- Birinci görüşün tam tersi: Insanda hürriyet diye bir şey yoktur. Her şey kadere bağlıdır. Insan ağaçların, otların yaprağı gibidir. Kader rüzgarı nasıl esmiş, alın yazısı ne yazmış ise öyle hareket etme zorundadır. Bu da Cebriye mezhebinin görüşüdür.

Çocuklar! Her iki görüş de akıl ve nakil delillerine uymamaktadır. Birinci görüşe göre Allah'tan başka yaratıcının bulunması lazım gelir ki, akıl ve nakil bunu kabul

etmez. Ikinci görüşü kabul etsek, o zaman da insanın sorumlu olmaması, ceza ve mükâfata layık bulunmaması gerekir. Bunu da akıl ve nakil kabul etmez.

3- Kader vardır. Fakat bunun yanında Allah insana bir nevi, bir miktar hürriyet ve serbesti vermiştir ki, buna cüz-i irade denir. Bu görüş de, bağlı bulunduğumuz **Ehli Sünnet vel-Cemaat'**ın görüşüdür. Bu görüşte hem yaratma sıfatının yalnız Allah'a ait olduğu korunmuş oluyor, hem de insan hayır işlediği takdirde mükâfata, şer işlediği takdirde de cezaya hak kazandığı ifade edilmiş bulunuyor. Kul yaratıcı değil cüz-î iradesi ile kesbedicidir (kazanıcıdır).

Çocuklar! Iman mevzuundaki sohbetimizi burada bitirirken, Yüce Mevlâ'dan cümleniz ve cümlemize dünya ve ahiret saadeti için dua ve niyaz ederiz!

IMAN

Canlı, cansız bütün eşyanın içinde duyulan,

Bütün âlemleri aydınlatacak şey: Iman!..

Gönül iklimine doğdukça hidayet güneşi,

Geceler, gündüz olur, işte bu imanın işi!..

Ermek ne saadettir o imandaki nura,

Vicdana safâlar veren âsude huzurâ!..

Imanla geçen her gece, gündüz gibi aydın,

Bir taze bahar âlemi: Her anı hayatın!..

Ali Ulvi KURUCU

Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Kimdir?

Cemaleddin Hocaoğlu, Anadolu sakinlerinden olup, Reşid ve Hatice'den doğmadır.

Doğum tarihi ve doğum yeri:
Erzurum vilayetine bağlı Ispir kazası Dangis (yeni ismi Gündoğdu) köyünde dünyaya gelmiştir. Doğum tarihi miladî olarak 1926'dır. Rumî olarak ise 1342'dir. Hicrî tarih olarak da 1347'dir.

a) Tahsili:
Cemaleddin Hocaoğlu, Kur'an-ı Kerim'in hıfzını (yani hafızlığını); Sarf, Nahiv, Mantık ve Belağat gibi Ulum-i Arabiyye'yi; Usul-i Fıkıh, Usul-i

Tefsir, Usul-i Hadis ve Usul-i Akaid gibi usul ilimlerini; Fıkıh, Tefsir, Hadis ve Kelam gibi füru' ilimlerini genelde babasından tahsil etmiştir.
Ayrıca Erzurum merkezindeki imamlığı sırasında, Erzurum müftüsü Merhum Sadık Efendi'nin okutmakta olduğu Molla Cami, Mantık, Muhtasar'ul-Meani ve Usul-i Fıkıh gibi derslerine katılmıştır.

b) Ilk, Orta ve Lise tahsili:
Askerliğini yaptıktan sonra Ilkokul, Ortaokul ve Lise tahsilini haricten vermek suretiyle, üç sene civarında Erzurum Lisesi'nden mezun olmuştur.

c) Üniversite tahsili:
Yaş 36 olmuştu. Mezkûr mektepleri bitirdikten sonra bir de üniversite tahsili yapmak üzere Ankara Ilahiyat Fakültesi'ne kaydolmuş, 40 yaşına yaklaşınca bu fakülteden mezun olmuştur.

d) Resmî ve gayrî resmî olarak yaptığı vazifeleri:
Imamlık, Vaazlık, Müfettişlik, Diyanet Işleri Personel Dairesi Başkanı, Diyanet Işleri Reis Muavinliği, Adana Müftülüğü, Türkiye Din Görevlileri Federasyon Azalığı, Avrupa Milli Görüş Teşkilatları Tebliğ ve Irşad ve Fetva Komsiyonu Başkanlığı, Islamî Cemiyet ve Cemaatler Birliği Umumî Reisliği, Anadolu Federe Islam Devleti Reisliği ve nihayet ***Hilâfet Devleti*** Reisliği, yani **„Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn"** vazifelerine getirilmiştir. Bunlardan bir kısmında vazife müddetleri kısa olmuş ise de bir kısmında uzun olmuştur. Mesela müfettişlik gibi bazı vazifeler altı ay gibi kısa süreli olmuş, imamlık vazifesi 11 sene, müftülük vazifesi 15 sene sürmüş, Islamî Cemaatler Birliği Emirliği 10 sene olmuştur.
70 yıl sonra dibe-köşeye itilen, hor ve hakir görülen **Hilâfet Devleti**'ni cesaretle ihya ve ilan eden, **Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) bin Reşid** uğruna mücadele verdiği Rabb'isine, 15 Zilhicce 1415'e tekabül eden (15 Mayıs 1995) Pazartesi günü saat 12.50'de Hilâfet bayrağı altında kavuşarak şehadet şerbetini içmiştir.
Bu vesileyle **Hilâfet Devleti**'nin Şûra üyeleri, müslümanların bir saat bile Halife'siz kalması caiz olmadığından 16 Zilhicce 1415 (16.05.1995) günü bir toplantı yaparak, Hilâfet makamına Merhum Halife'mizin tavsiyesini de nazar-ı itibare alarak, Ulûm-i Arabiyye ve Ulûm-i Şer'iyye'yi babasının rahle-i tedrisatında tâlim ve tahsil yapan Muhammed Metin Müftüoğlu (Kaplan) Hoca'yı Halife olarak seçtiklerini ve bey'at etmiş olduklarını bütün bir dünyaya ilan ettiler.

....

• "Her doğan çocuk, İslam fıtratı üzerine doğar!"

• "Çocuğunuz açık konuşmaya başladığı zaman, ona "La ilahe illallah"ı öğretiniz!"

• "Yedi yaşına geldiği zaman çocuğunuza namaz kılmayı emrediniz. On yaşına geldiği zaman kılmazsa tedip ediniz ve yataklarını da ayırınız!"

• "Anne ve babanın terbiye etmediği bir kimseyi zaman terbiye eder. Zamanın terbiye etmediği bir kimseyi ise cehennem ateşi terbiye eder!"

(Peygamberimiz'in (s.a.v.) mübarek sözlerinden)

....